Poštarina plaćena u gotovu

Glasnik Srca Isusova

STUDENI 1938
UPRAVA: ZAGREB I/147

2639?

Kalendar Apostolstva molitve

STUDENI 1938

OPĆA NAKANA:
Žrtve nesreće.

Misijska: Misije među 20 milijuna Korejanaca.

SVAGDANJE PRIKAZANJE: Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 U **SVI SVETI.** Težnja za svetošću.
2 S Dušni dan. Naši pokojnici.
3 Č Hubert. Pokojni pretplatnici Glasnika.
4 P Karlo Boromejski. Naši Biskupi.
5 S Zaharija i Elizabeta. Čista mladež.
6 N **22. PO DUH.** Leonard. Pokojnici, kojih se nitko ne sjeća.
7 P Engelbert. Odanost sv. Crkvi.
8 U Bogdan. Naši mladići u vojsci.
9 S Teodor. Bl. Gracija. Sveta Crkva u Rusiji.
10 Č Andrija Avelinski. Katolički advokati.
11 P Martin, biskup. Napastovani.
12 S Martin, papa i muč. Naš Sveti Otac.
13 N **23. PO DUH.** Stanislav Kostka. Mjeseč. zašt. Isusovački novaci.
14 P Jozafat. Obraćenje otpadnika od svete vjere.
15 U Albert Veliki. Oci Dominakanci i sestre Dominikanke.
16 S Gertruda. Ivan Trogirski. Naša sjemeništa.
17 Č Grgur Čudotvorac. Katolička Akcija.
18 P Odo. Dobri svećenici.
19 S Elizabeta. Udovice i sirote.
20 N **24. PO DUH.** Feliks. Progonitelji svete Crkve.
21 P Prikazanje Bl. Gospe u hramu. Marijine kongregacije.
22 U Cecilija. Crkvena pjevačka društva.
23 S Klement. Širenje svete Pričesti.
24 Č Ivan od Križa. Patnici.
25 P Katarina. Obraćenje bezbožaca.
26 S Ivan Berhmans. Naši đaci.
27 N **1. ADVENTA.** Virgilije. Katolička neustrašivost.
28 P Sosten. Obraćenje mlakih.
29 U Saturnin. Umirući.
30 S Andrija apostol. Ljubav prema Isusu.

OPĆA NAKANA U PROSINCU: Obraćenje židova.
MISIJSKA: Katoličke škole u Japanu.

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne sv. Pričesti. Na blagdan mjesečnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prvog petka ili nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesečno ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 lira. — 2.50 pengö.
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I 147, Palmotićeva ulica 31.

GODINA 47 STUDENI 1938 BROJ 11

Za stradaoce

Mjesečna nakana za studeni, blagoslovljena od sv. Oca.

Komu nije znan slavni stradalac staroga zavjeta, pravedni Job? Četiri mu glasnika jedan za drugim javljaju, da je izgubio sve svoje veliko imanje i djecu. Najposlije izgubi i zdravlje: sotona ga po dopuštenju Božjem udari strašnom gubom.

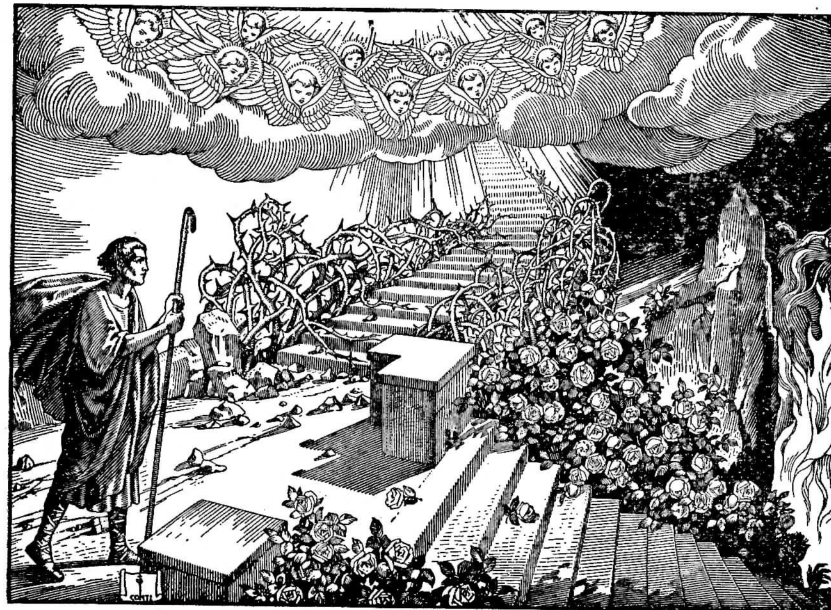
U Litanijama sviju svetih moli se pomoć Božja proti nekim nesrećama, od kojih češće strada svijet: »Od groma i zla vremena... od biča potresa... od kuge, glada i rata, oslobodi nas, Gospodine!« No i grješnike i pravednike širom svijeta tukle su i tuku bez prestanka nesamo te, već upravo nebrojene nevolje. Taj je do jučer bio zdrav i jak kao trijes, danas evo leži oboren teškom bolešću. Onaj je imao milijune i danas prosjači. Gle pak tolikih, koji su do svjetskog rata živjeli u kneževskim, kraljevskim pa i carskim dvorima, sve se pred njima klanjalo, a danas nemaju kuće ni kućišta, žive nepoznati i bez svake časti. A zar se ne čita dan na dan u novinama, kako se ovaj utopio, onaj nastradao baratajući nepromišljeno oružjem, kako je ovaj zaglavio ili bio teško ranjen kod vožnje autom, tramvajem, željeznicom, zrakoplovom; kako su mnogi pogorjeli, poginuli ili pretrpjeli veliku štetu od zlih ljudi, od zvijeri, od poplava, oluja — i tko da nabroji sve udarce, koji svaki dan, svaki čas stižu tolike ljude.

U Litanijama svih svetih molimo također: »Od nagle i nepripravne smrti, oslobodi nas, Gospodine!« Nagla smrt za samog onoga, kojeg pobere, nije nikakvo zlo, ako je pripravan, to jest ako na duši nema barem teškoga grijeha. No koliko ih je, koji se naglo rastaju s ovim životom i gube se zauvijek! Glavne su potom i najsudbonosnije nesreće, koje ljude naglo usmrćuju. Mnogo je veći broj drugih nesreća, koje ljudima ne uzimaju odmah života, već se obore na njih većom ili manjom, kadikad upravo preteškom mukom.

Sreća u nesreći. Koji su od ovakvih posljednjih stradalaca pravi kršćani, ti se brzo snalaze kod takvih jada, nose križ s pomoću Božjom strpljivo. Nalik su na Joba, koji je govorio: »Gospodin dao, Gospodin uzeo, kako se Gospodinu svidjelo, tako se dogodilo, neka bude blagoslovljeno ime Gospodnje.« Job, 1, 21. I opet: »Kad smo primili dobro iz ruku Božjih, zašto da ne primamo zlo?« Job 2, 10. Ovakvi znaju da zemaljska nesreća kao ni zemaljska sreća ne znače mnogo, jer obje kratko traju. Oni drže udarce ruke Božje kao kaznu za svoje grijehe, gledaju ujedno u njima ljekariju, kojom im nebeski Liječnik vraća duševno zdravlje. Oni su uvjereni, da su sve muke ovoga života kao ništa, kad se isporede sa slavom, koja ih čeka u nebu Rim. 8, 18. Raduju se kad misle, da »naša sadanja časovita, laka nesreća donosi prekomjerno izobilje vječne od svega veće slave.« II. Kor. 4, 17. Oni primaju k srcu riječi Duha Svetoga, koji govori: »Sinko... pripravi se na kušnju... ne prenagli se u vrijeme nesreće... Štogod na te došlo, primi i podnesi bol i budi strpljiv, kad budeš ponižen, jer se u ognju kušaju zlato i srebro a ljudi Bogu dragi u peći poniženja...« Crkv. 2, 1-5. Tješe ih riječi, što ih je arkanđeo Rafael rekao Tobiji: »Jer si bio drag Bogu, trebalo je, da te iskuša napast.« Tob. 12, 13. Tješi ih pomisao, da Bog svojim najmilijima daje najteže križeve. Zar nisu najteže muke podnijeli Isus, Marija, mučenici i svi gotovo sveci? Pravim kršćanima je jasno, da je Isus mogao prema riječima sv. Pavla odabrati za se radostan život na zemlji i tako nas otkupiti, no on nije to htio, već je odabrao Križ, da nas njime otkupi. Žid. 12, 2. Prema tomu im je očito, da Bog više cijeni zemaljske nevolje, ako ih samo dobro podneseš, a manje cijeni zemaljsku sreću. I doista, tko samo malo trpi, ne će nikad postići velike kreposti; velika krepost raste samo uz velike križeve. Nevolje su zemaljske kao mine i topovi u rukama Božjim, njima On ruši u našem srcu naše neuredno samoljublje, da onda tu podigne sveti svoj hram. Bez tih žestokih Božjih udaraca ne možemo se nikad osloboditi krivoga samoljublja ni postići prave svetosti.

Dakako, poglavita je stvar, da podnosimo nevolje kako treba, to jest bar strpljivo, da ne mrmljamo ustima i da odgonimo zlovolju iz srca. To se zna, možemo i uzdisati i jecati pod križem, to još nije znak nestrpljivosti. Uzdisao je i naš Spasitelj za svoje muke, uzdisali su i mnogi mučenici i sveci, kad je Bog ustegnuo unutrašnju utjehu i pustio teške vanjske nevolje na njih. Glavno je, da volju svoju podlažemo poput Isusa i svetih volji Božjoj: »Ne moja, već Tvoja volja neka bude.«

Kako je ovakva strpljivost stvar vrlo teška, u većim jadima upravo nemoguća za naše slabe sile, to pravi kršćani, čim ih

Dva puta u vječnost. Jedan je trnovit, ali vodi u nebo. Drugi je ružičast — vodi u propast.

stigne koji udarac, odmah dižu oči k Bogu i mole za njegovu pomoć. Činiš li ti tako? Da sa možda ne skunjiš kao žalosna vrba, kad te zadesi iznenada kakvo zlo? Da možda ne dodijavaš neprestanim cviljenjem ljudima, koji ti ne mogu pomoći? Da možda ne mrmljaš proti Bogu ili čak proklinješ i psuješ? Da se ne prepuštaš očajavanju, pa te možda salijeće i napast, da sam sebi život uzmeš?

Očajnici. Dokle stradanja ljudima, koji se drže čvrsto Boga, nesamo ne škode, već im upravo donose veliku, neprolaznu sreću, dotle ona upropašćuju ljude slabe ili nikakve vjere. Vatra čisti zlato, daje mu življi sjaj, a rđu izjeda, uništava. U velikim se nevoljama najbolje vidi, tko je junak, a tko kukavica. Ljudi su Božji u vrijeme nesreće stalni i čvrsti kao hridine, o koje uzalud udaraju i najveći morski valovi; ljudi su ovoga svijeta redovito kao orahove ljuske, koje i manji val vuče, kamo hoće. Kao s pojedinim ljudima tako biva i s čitavim narodima. Tko poznaje povijest našega naroda, tomu je pravo čudo, kako danas još uopće ima Hrvata, tolike su užasne nesreće zadešavale dan na dan naše djedove za četiristogodišnjega ratovanja s Turčinom. Naši djedovi nisu klonuli, nisu očajavali, borili su se i patili kao divovi. Otkud im snaga za to? Držali su se čvrsto Isusa, On im je boli blažio, On ih je krijepio, pomagao i očuvao.

Držimo se i mi primjera naših predja. Klonimo se rđavih kršćana i bezbožaca, koji se vladaju po savjetu Jobove žene, što je svomu pobožnom mužu govorila u njegovu preteškom bolu:

»Dokle ćeš se držati svoje pobožnosti? Ustani proti Bogu i umri,« to jest ubij se. Job. 2, 9. Ovakvi u svom bezumlju računaju, da je svemu kraj, kad prosvire sebi glavu zrnom iz revolvera ili se drukčije skončaju. A ipak nije kraj, nego početak vječnoga života, gdje će sveznajući i pravedni Sudac tražiti račun o svim djelima pa i o tom, što su sami digli ruku na se.

Kako se ipak u ljutoj nevolji može dogoditi i boljem čovjeku, da izgubi um, pa se ubije u ludilu, a s druge se strane i najgori nesretnik može pokajati i u zadnjem trenu, dok izdiše, to ne smijemo suditi nikoga od ovakovih očajnih samoubojica, već se moliti za njih.

Kako da pomažemo stradaocima. Tu su na prvom mjestu oni, koje kosi hitra smrtna kosa bilo u strahotama današnjih ratova, bilo u različnim nezgodama i nesrećama na kopnu i moru, pod zemljom u rudnicima, u zraku na aeroplanima. Za sve ovakve treba da molimo često svaki dan: »Presveto Srce Isusovo, koje si pretrpjelo smrtnu tjeskobu, smiluj se umirućima.«

Sve pak ove nebrojene stradaoce, koje pritiskuju tolike različne nesreće, koji pate u skrajnom siromaštvu, jer ne mogu dobiti posla, koje šibaju progonstva, bolest, žalost i slični bičevi: sve ovakve preporučujmo milosrđu Božanskoga Srca, da im olakša križ, da ih otme očajanju, da ih nauči moliti. Božansko Srce Isusovo, daj im strpljivosti; daj, da im nevolje otvore oči i čvrsto ih privinu k Bogu; daj, da se nauče cijeniti i ljubiti svoj križ i po njemu se popnu do velike kreposti i svetosti; gani srca ljudska, da im pomognu u njihovoj nesreći! Molimo se napose za progonjenu svoju katoličku braću, koja su danas u tolikim zemljama izvrgnuta svakojakim mukama. Koliki su između njih još uže vezani s nama, jer su članovi Apostolstva molitve! U samoj jadnoj Španjolskoj ima takvih silan broj.

Molimo se u studenom: Božansko Srce Isusovo, smiluj se svima, koji stradaju u današnja teška vremena od tolikih nesreća!

M. Pavelić D. I.

MOLITVA ZA STRADAOCE*

Pomozi nam, Bože Spasitelju naš, i radi slave Imena svoga izbavi nas, Gospodine, i očisti nas od grijeha naših radi Imena svoga.

Psalam 53.

Bože, Imenom svojim spasi me i krepošću svojom opravdaj me.

Bože, usliši molitvu moju, čuj riječi usta mojih.

* Iz najnovijeg izdanja knjige: Preces et pia opera indulgentiis ditata 1938.

Jer tuđinci ustaju na me, i silnici traže dušu moju: nemaju Boga pred očima svojim.

Gle, Bog mi pomaže, Gospodin je branič duše moje.

Obrati zlo na neprijatelje moje, istinom svojom rasprši ih.

Rado ću ti prinositi žrtvu, hvalit ću ime tvoje, Gospodine, jer je dobro.

Jer me izbavljaš od svake nevolje, i oko moje bez straha gleda neprijatelje moje.

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu.

Kako bijaše u početku, tako sada i vazda i u vijeke vjekova. Amen.

R. Radi slave Imena svoga izbavi nas, Gospodine.

O. I očisti nas od grijeha naših radi Imena svoga.

Pomolimo se. Molimo te, Gospodine, milostivo usliši prošnje puka svojega i oslobodi radi slave Imena svojega nas, koji smo s pravom bijeni radi svojih grijeha. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Šesti glavni grijeh: *Srditost*

K jednom bogatom seljaku dođe mesar da kupi vola. Mesar položi na sto hiljadarku kao kaparu. Obojica odu u staju da vide vola. Kad se vrate u stan, hoće seljak da spremi novac, a kad tamo: njegov sinčić dočepao se papira, turio ga u usta i žvače taj dragocjeni papir. Seljak vidi, silno se razjari, pograbi nož i — odreže djetetu ruku. Dijete zavrišti, mati koja je upravo kupala dojenče, pade u nesvijest. Dojenče se uguši. Domaćin zdvojan ode na tavan i objesi se o svoj remen.

Eto dokle može dovesti neobuzdana srditost. Koliko je zla učinila! Ona je doista izvor mnogih grijeha. Stoga se ubraja u glavne grijehe. Kain se rasrdi na Abela. Gospodin ga opominje: »Što si se rasrdio i zašto ti je lice spalo? Ako dobro činiš, primit ćeš plaću, ako li zlo, brzo ćeš biti kažnjen. Ali nadvladaj zlu želju i budi joj gospodar.« Nema druge, treba nam toliko puta nadvladati »zlu želju«, to jest nestrpljivost, srditost, želju za osvetom. Jer kome polazi sve za rukom?

Dobra srditost — revnovanje. Spasitelj dođe u hram. Tu vidi trgovce blagom, prodavače golubova i mjenjače. Tad se Gospodin razgnjevi, splete bič od užeta i istjera sve iz hrama. Tako se ispuni proroštvo: »Revnost za dom tvoj izjede me.« (Ps. 68, 10). To je sveta srditost. Dobar je i pravedan gnjev gospodarev nad zlim i lijenim slugom. Otac se rasrdi na sina, uzme šibu i kazni ga. Takova srdžba, ako je u pravim granicama, dobra je i obično rodi dobrim plodom. Heli se nije pravo rasrdio na svoje sinove, kad

bi vjernicima otimali žrtvene darove. Zato ga je Gospodin kaznio. U ratu mu poginu oba sina, a sam naglo umre.

Drugo je neuredna srditost. U svakom čovjeku počiva ta neurednost. Samo se neki jako brzo ražeste, za svaku malenkost, a drugi se teško miču iz svog mira. To može biti i narav: ima dobroćudnih, a ima i rasrdljivih ljudi. A može to biti i bolest (živci, žuč, srce itd). Dužnost nam je nadvladati se. Tako ćemo steći zasluga. No zlo je i grijeh popuštati tom čuvstvu i toj želji za osvetom te pokazati srditost riječima ili čak djelima.

Šiba za ogledalom. Negdje ima hvalevrijedan običaj, da postave šibu za ogledalo. Kad se otac rasrdi na dijete pa ide po šibu, mora mu pasti pogled na ogledalo. Tu može vidjeti svoje srdito lice. Tako će se prije prestati srditi. Ne valja tući dijete, dok je srditost u srcu, jer možemo biti nepravedni. Srdito lice nije lijepo. Razjaren je čovjek blijed, zelen, oči sijevaju, usta su iskrivljena, dah kratak, glas odvratan. Unutrašnjost se uzbuni, srce neuredno kuca, želudac ne probavlja hranu: otrov je sve štogod jede; žuč se prelije i više puta čovjek naglo umre od kapi. A istom što je u duši! Kako strašne želje za osvetom, ito za kakvom osvetom. Pa onda riječi: hule, psovke, proklinjanja. A napokon djela: ruka se hvata kamena, noža, revolvera: tu poteče krv, tu su razbijene glave, tu prostrijeljeno srce. Policija, žandari, zatvor, sud. Tad prečesto jedan ide u zemljicu, a drugi u Zenicu, kako se kaže u Bosni. Srditost je mahnitost i ludost. Luđak ne zna, što radi, tako ni srditi ne zna onaj čas za se, pomuti mu se pamet, a kasnije se kaje. Kolike se nepravde počinjaju u srditosti! Za malu uvredu velika odmazda. Jedan krivi pogled, jedna uvredljiva riječ — i već padaju pogrde, udarci, krv teče. Radniku ispadne iz ruke alat, naučnik ne učini brzo, što majstor naloži — i već se ore teške kletve na Gospodina Boga i njegove svece. Malen uzrok — velike posljedice. To se nauči sin od oca, sluga od gospodara, i tako se širi ono strašno zlo tobožnje nervoze i naglosti.

Srditost — smrtna rana. Kad u svađi bude tko teško ranjen, ne će najprije htjeti se osvetit protivniku, već mora gledati, da mu što prije bude smrtna rana povijena. To je preče. A svaki je srdit i razjaren čovjek smrtno ranjen na duši. Liječi ranu, t. j. otjeraj najprije srdžbu i jar iz srca. Izbaci taj otrov, jer je to preče. To je teška, pogibeljna rana i duši i tijelu. Ona ti skraćuje život, oduzimlje zdravlje; ona zaslijepljuje razum, pa ne znaš što radiš, ona slabi volju. U mahnitosti mnogi učine silnu štetu svojim i tuđim stvarima: razbijaju u bijesu pokućtvo itd. Nastaju trajna neprijateljstva među susjedima, razdori među rodbinom. Srditi je sam sebi najveća muka: ona vatra u srcu, onaj nemir, ona uzrujanost. Može li takav čovjek pobožno moliti? Hoće li svjesno vršiti svoje dužnosti? Hoće li rado obdržavati zakon Božji i crkveni? »Ko se srdi na brata svojega, bit će krivac sudu« (Mt. 5 22).

Sv. Pavao nas opominje: »Srdite se, ali nemojte griješiti; neka sunce ne zađe nad vašim gnjevom. Nemojte dati mjesto đavlu« (Ef. 4, 26). Kainove žrtve nije Bog primio, jer je Kain bio uvredljivo srdit i zavidan.

Senekin savjet. Izbij si iz glave i iščupaj iz srca svaki početak srditosti. Lijepo veli poganski mudrac Seneka prosvijetljen zdravim razumom: »Promisli mirno, zašto si srdit, pa ćeš se zastidjeti. Promotri osobu, na koju se ljutiš i nestat će uzrujanosti. Jesu li to djeca? — Oprosti im, još su mala. Zar roditelji? — Oni će sigurno imati pravo. Valjda žena? — Ona se doduše može prevariti, ali tvoja srdžba ne će je popraviti. Da li te je uvrijedio mogućnik? — Onda popusti. Sudac? — Bolje ti je da se podvrgneš osudi. — Poglavar? — Ako zaslužuješ kaznu, podnesi strpljivo, ako ne zaslužuješ — ispričaj ga. — Srdi li te bolest ili nesreća? — Ne ljuti se, time samo povećavaš svoju muku...« Tako veli zdrav razum. Misli na uzrok srditosti, pa ćeš uvidjeti, da nije vrijedno uzrujati se. A zapamti: kloni se prilika, u kojima se često rasrdiš: svađe, kartanja, pijanstva. Ne miješaj se u tuđe poslove, ne želi sve popraviti! A navlastito zapamti:

Šutnja u pravi čas! Kad je Tobiju žena uvredljivo ukorila, nije odgovorio, nego samo uzdahnuo — i Bogu se molio. Kad je Sara, žena mlađeg Tobije ukorila sluškinju te se ona na gospodaricu otresla, samo je uzdahnula i pohitjela u svoju sobu. Tako se ugušuje srdžba. Ne bacaj ulja u vatru! Zašuti u pravi čas!

Ništa se ne događa bez znanja Božjega. Čemu da se srdiš? Na nevolje, koje ti Bog šalje? Na muci se pokazuju junaci.

Pokvaren lov. Đak Ketteler bio veoma sklon na srditost. U lovu mu najmiliji pas razdere divlju patku, mjesto da mu je donese. Ošine psa bičem. A kad mu i po treći put razdere lovinu, razjari se i ubije psa. Zlovoljan radi pokvarena lova ode kući. Nije mogao brzo svući mokre čižme. Ni pet ni šest uzme nož i raspori ih. Taj đak se počeo junački nadvladavati. Posta blag svećenik i napokon krotak biskup.

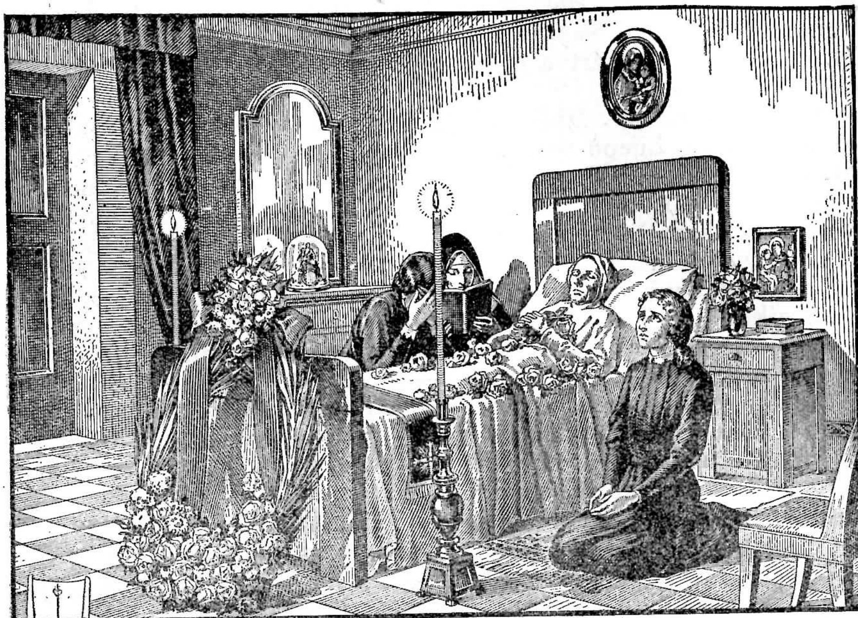
Ustrajnom se vježbom dolazi do blagosti. A tko nas uči, kako ćemo postati krotki? Srce Isusovo! »Učite se od mene, jer sam krotak i ponizan srcem.« (Mt. 11, 29).

Do prekosutra. Neki je župnik običavao svjetovati ženidbene drugove: »Ako dođe do svađe, recite: Ovu svađu odgodit ćemo do prekosutra. A prekosutra vidjet ćete, da nije vrijedno srditi se ili ćete zapravo na to već zaboraviti.« Jedan poslodavac uze to za načelo. Nije nikad u uzrujanosti otpustio kojeg radnika. Samo je rekao: O toj stvari ćemo istom sutra govoriti! Obično bi se drugi dan stvar lijepo izravnala i radnik je bio zahvalan svom gospodaru.

Zapamtimo dobro, što veli Duh Sveti:

»Uzmi srditost iz srca svoga i uklonit ćeš zlo« (Prop. 11, 10).

Petar Gertler D. I

Dobre kćerke uz odar drage majke.

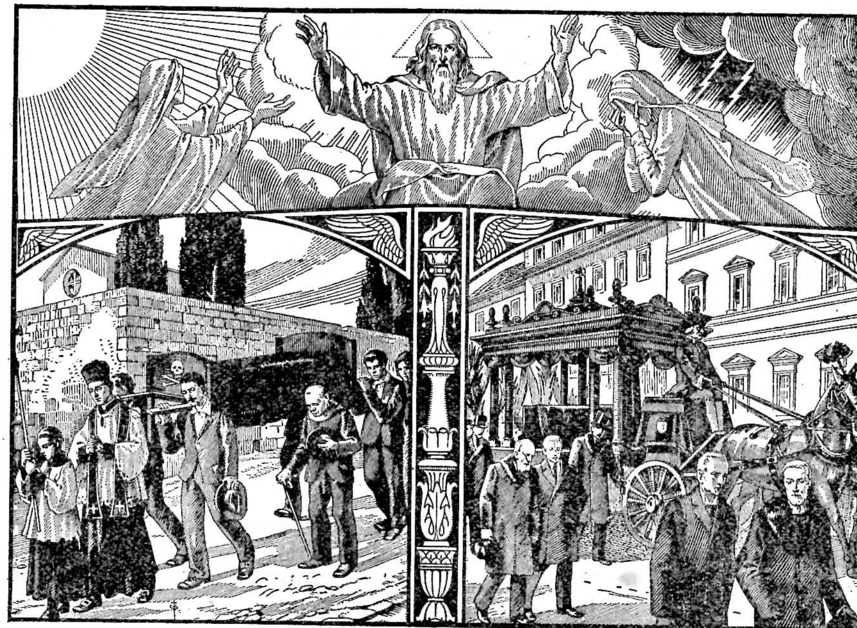
Duše u čistilištu

Tužno zvone mrtvačka zvona u predvečerje Dušnog dana. Naši dragi pokojnici...! Kad pomislimo na njih, stuži nam se u srcu, i ona rana, koja nikad ne može da potpuno zacijeli, ponovno krvari i boli. Naši dragi pokojnici...

Gdje je sad moja draga pokojna majka, koju sam tako nježno ljubio? ljubila? Tako se večeras uz muklu zvonjavu zvona mnogi pitaju. — Palimo svijeće po grobovima. A gdje je sad duša mog pokojnog oca? Gdje sad naša kćerka, što preminu u proljeću života? Gdje naš sin, jedan pa drugi...? Poginuli su tamo daleko na ratnoj poljani. Ni zadnji zbogom nisu nam mogli reći... Gdje su sad njihove duše?

Moguće da su već u nebu, ali moguće da još i nisu. Daleko gonimo misao od sebe, da su naši dragi i mili izgubljeni u vječnom paklu, ta oni su vjerovali, kajali se i ispovijedali, ali da li su u čistilišnoj vatri? O to je nemoguće, jer vanredno veliku čistoću traži Bog od onoga, koga odmah diže u nebo.

U jednom samostanu u Parizu umrije svet redovnik, koga su anđelom nazivali radi njegove vanredne čistoće. Jedan od njegove braće svećenika nije htio ni svete Mise da čita određene za njega, jer je za stalno držao, da je on u nebu. Dok se jednom u samostanskom vrtu šetao, ukaže mu se pokojni redovnik sav u plamenu pa mu reče: »Molim te, ne zaboravi prikazati tri svete Mise za mene! Da si svoju dužnost izvršio, ja bih bio već u raju!«

Bog ne gleda na to, da li tko ima sjajan sprovod ili priprost. Glavno su dobra djela, koja prate dušu pred pravednog Suca.

Brat mu se svećenik stao ispričavati: »Ja sam mislio, da ti ne treba. Ti si bio vazda revan i krepostan!« Na to će mu pokojnik: »Nitko ne može shvatiti, kako su strogi sudovi Božji! Bog je sama svetost, pa i u našim dobrim djelima nalazi po koju ljagu i nesavršenost. Njegova pravednost traži isplatu duga do zadnje pare. Bijedni stvor zemaljski ne smije se pokazati pred Božjim veličanstvom, ako nije posve čist. Da si kraj svoje učenosti bolje upoznao milost i svetost Božju, ti bi mi pomogao svetim Misama. Svoju dužnost prema pokojnicima treba odmah izvršiti, a ne odgađati.«

Redovnik se pokaja i prikaza svetu Misu za pokojnog brata, a ovaj mu se javi radostan i reče: »Pravednosti je Božjoj zadovoljeno, ulazim u nebo, molit ću se za te.«

Sv. Toma Akvinski drži, da je u čistilištu isti oganj kao i u paklu, samo što nije vječan. Sv. Katarina Genueška, kojoj je Gospodin češće puta pokazivao muke čistilišta, piše da nema nikakve

slike ni usporedbe ni načina govora, kojim bi se moglo izraziti, što sve trpe duše u čistilištu. One trpe tako strašne muke, da je preslab svaki jezik, da to izrazi.

U Francuskoj neki politički kažnjenik dugo čamio u tamnici. Tužan piše on jednoj uglednoj dvorskoj gospođi na kraljevskom dvoru: »Madame! Na 27. ovog mjeseca 1760. navršit će se ravno 100.000 sati, otkako trpim u ovoj tamnici. Još mi preostaje da pretrpim 200.000 ... «

Povijest nam ne govori, kako su na gospođu djelovale ove potresne njegove riječi i da li mu je pomogla. Svakako duboka bol probija iz njih. Brojao je jadnik. 100.000 sati... ! A u čistilištu? I otuda vapiju neke duše: »Već trpim 100.000sati!« Mi im možemo pomoći. Pa zašto onda ne pomažemo?

Umirala je moguće tvoja majka. Vi ste sinovi i kćerke stajali oko njenog samrtnog kreveta. I govorila vam vaša dobra majka: »Ne zaboravite me u svojim molitvama. Dajte, djeco, neka se prikažu svete Mise za moju dušu!«

Vi ste taj čas proplakali, taj čas dali biste svoj vlastiti život za njezin. A danas? — Gdje je zahvalnost vaša? Ona moguće odonud iz ognja čistilišnog ponavlja svoju molbu za molitve i svete Mise, a vi gluhi, nepomični, hladni, jer moderni svijet malo ima zahvalnosti. Pa ipak nije bilo srca, koje vas je tako iskreno, tako nježno i nesebično ljubilo kao što majka vaša. Zar je moguće zaboravit na toliku ljubav?

Pomagati dušama u čistilištu,veli sv. Franjo Saleški, zar to ne znači toliko, koliko bolesnike pohađati? A Isus toliko hvali pohađanje bolesnika, da na sudnjem danu obećaje ovakvim vječnu slavu. Pomoći dušama u čistilištu, zar to ne znači toliko, koliko žedna napojiti, sužnja otkupiti? Zar to nije najsavršeniji način gostoprimstva, kad dušu uvodimo iz muke u dvorane nebeskog Jeruzalema? Zar to nije puno zaslužnije djelo ljubavi negoli mrtvace pokopavati, a i za takovo djelo obećaje Spasitelj nebesku nagradu.

Tužno zvone mrtvačka zvona u predvečerje Dušnog dana i kao da nam pobožno zbore: »Ne zaboravite svojih dragih pokojnika, sjetite se duša u čistilištu.«

Nikola Buljan D. I

»Velika je milost izbjegavati grijeh, još veća činiti dobro, ali najveća od svih jest da možeš i znaš trpjeti od ljubavi k Bogu.«

»Uistinu, najdragocjeniji dar, što ti ga Bog može dati, to je — iza dobre volje — patnja. Ja sam joj mogao izbjeći, možeš i ti, ali znaj, odbijajući nju odbijaš najviše dobro.«

Riječi bož. Spasitelja blaženoj Baptisti Varani.

Najljepše Srce

Glasovit propovjednik reče: Tri su srca na svijetu, koja se nikakve tuge i nevolje ne plaše: majčino, ispovjednikovo i liječnikovo. Srce Isusovo daleko natkriljuje srce svih majka, ispovjednika i liječnika. Ljubavlju natkriljuje majčino srce, milosrđem i dobrotom srce ispovjednika, a vještinom i iskustvom srce liječnika.

Ljubav je Isusova tolika, da je njom zapalio žar u srcu svíju majka, a da je nije iscrpio. Srce mu je zaronilo u prvom trenutku svoga začeća u nepregledno more ljubavi Božje. »Od punine njegove svi mi primismo,« molimo u krasnim litanijama Srca Isusova. Zato je i došao na svijet, da zapali oganj u hladnim srcima našim. Kad bi se ukazao sv. Margareti, toliki bi oganj buknuo iz Srca njegova, te je službenica njegova mislila, da ne će ostati živa.

Dvostruka je ljubav našega Spasitelja: Božanska, neizmjerna i od vijeka, i čovječanska, tako golema, da se ljudskim razumom shvatiti i mjeriti ne može.

Isus je naša prava majka. Voli nas, jer nas je stvorio. Hrani nas tijelom i krvlju svojom. Odgaja nas po svetoj Crkvi naukom, milošću i primjerom svojim. Pripravio nam je prekrasnu i prebogatu baštinu u kraljevstvu svojem. Tjelesna majka nas ljubi, ali svega toga, što nam Isus pruža, ne može nam dati, siromašna je. Isus je preljubazna i prebogata majka roda ljudskoga.

Srce Isusovo nije samo preljubazno i prebogato, nego je i prekrasno. »Krasniji je oblikom od sinova ljudskih.« (Ps. 44, 3). Čim je Duh Sveti satvorio to Srce i sjedinio s drugom Božanskom Osobom, razlilo se u nj more neizmjerne krasote Božje. Zato ga pozdravlja Crkva: »Srce Isusovo s riječju Božjom bitno sjedinjeno.«

U tom Srcu nikad nestrpljivosti, nikad jeda ili srditosti. U Srcu Isusovu sjaju sve kreposti u božanskom svijetlu, premda je »satrveno od opačina naših.«

Velika je svetost i krasota svetaca, anđela, Majke Božje, stvoreni ih um jedva može pojmiti i shvatit, ali krasota i svetost Srca Isusova neizmjerno ih nadilazi. Iz toga Srca izvire voda živa »a koji pije od nje, ne će ožednjeti do vijeka.« (Iv. 4, 13.)

Srce Isusovo daleko nadilazi i svako srce ispovjednikovo. Milosrđe mu je isto toliko, kolika mu je i ljubav. Pružio je Ocu nebeskomu neizmjernu zadovoljštinu za grijehe i opačine svega svijeta. Svima je oprostio grijehe, koji su mu se skrušeno približili, dok je bio na zemlji. A prije uzašašća na nebo ustanovio je posebni sakramenat, u kojem se opraštaju svi grijesi onima, što se iskreno ispovijedaju i kaju.

I srca sviju liječnika je daleko natkrililo Presveto Srce, jer nije samo sve bolesti izliječilo, nego je i mnoge mrtve uskrisilo.

U Tirolu se prije svjetskog rata na vratima jednog samostana čitao natpis: »Vrata svakom otvorena, a srce još većma.« Isus je napisao na vrata svakog svetohraništa: »Vrata svakom otvorena, a Srce još većma.« »Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.« (Mt. 11, 28).

M. Kulunčić D. I.

Bl. Nikola Tavelić

Ove godine proslava blagdana bl. Nikole Tavelića biti će u nedjelju 13. studenoga. Štovanje ovoga velikog hrvatskog Blaženika, koji je istočne hrvatske krajeve branio od najezde pogubnoga krivovjerja bogumilstva i koji je iza toga život svoj dao za Isusa u samom svetom gradu Jerusalemu, gdje je Spasitelj za sve nas umro na križu, veoma se stalo da širi po svem hrvatskom narodu od lanjske godine, kad je u Jerusalemu podignuto hrvatsko narodno svetište u čast tom svetom Hrvatu. To je svetište u Jerusalemu podignuto prinosima cijelog hrvatskog naroda, a posvetu je oltara ondje obavio preuzv. g. dr Alojzije Stepinac, nadbiskup zagrebački. Na taj isti dan je Bog čudesnim ozdravljenjem jednog djeteta po zagovoru bl. Nikole pokazao, kako Mu je drago, što su Hrvati uzveličali ovog svog ugodnika Božjeg. Pobožni svećenici i vjernici stali su podizati oltare, slike i kipove bl. Tavelića. Daj Bože, dočekali, da ne bude nijedne naše crkve, u kojoj se ne bi iskazivalo štovanje tom Blaženiku. Dosad su sagrađene njemu u čast već i jedna crkva i dvije kapelice, a i druga se jedna nova crkva u čast bl. Nikole već gradi.

Približuje se evo ovogodišnji blagdan bl. Nikole Tavelića. Tim blagdanom počinje jubilej pedesete godišnjice, otkako je Papa Lav 13. proglasio ovog hrvatskog ugodnika Božjeg blaženim. Zato mora proslava ovogodišnjeg blagdana biti svuda posebno svečana. Bl. Nikola velik je zaštitnik hrvatskog naroda, pa ne će ostati dužan za ono štovanje, koje mu hrvatski narod bude iskazivao. Svi narodi grade crkve, kapelice i oltare u čast svetim svojim sinovima, pa treba da i mi to činimo. Donijet će nam to obilje Božjeg blagoslova.

Štujmo bl. Nikolu Tavelića i molimo mu se u svakoj potrebi. On je Isusu posebno drag zato, što je kao mučenik umro baš u Jerusalemu, Isusovu gradu. Što se više budemo molili i štovali ga, to će prije biti proglašen Svecem. To mora biti najveća želja sviju pobožnih hrvatskih duša.

Tko želi imati sliku, kip, knjigu, pjesmu, propovijed o bl. Nikoli, neka se obrati na Odbor za svetu zemlju, Zagreb, Trenkova ulica 1.

Sveci se klanjaju Nebeskom Jaganjcu.

Idimo često svetoj Pričesti

Hagar, žena Abrahamova, zalutala sa svojim djetetom u duboku pustinju bez vode. Kad je opazila, gdje joj umire dijete od žeđe, položi ga pod jedno drvo, a sama stane dalje i proplače glasno: »Ne mogu gledati smrti djeteta svoga!« (Gen. 21, 16.) Takova je i još veća bol naše majke svete Crkve, kad gleda, gdje tolika djeca njezina umiru smrću duševnom zato, jer ne blaguju Tijela i Krvi Isusove.

»Ustani i jedi!« tako je govorio anđeo svetom Iliji u pustinji, pa kada je prorok zaspao, opet ga budi i zapovijeda mu: »Ustani i jedi, jer te čeka dugo putovanje.« (3. Krlj. 19, 4.) I nas čeka dugo putovanje, sve do vrata vječnosti kroz strašnu pustinju životnih napasti i borba pa nam treba nebeske okrepe, da ne smalakšemo na putu života. Zato »Uzmi i jedi!« Uzmi i blaguj Tijelo Kristovo u čestoj svetoj Pričesti.

Kada u mladom vijeku prviput provale strasti, onda treba nadčovječne snage da ih se svlada. Ali te snage ne ćeš nigdje naći u tolikoj mjeri kao što je nalaziš u svetoj Pričesti. Može se smjelo reći, da mladež, koja se češće ne pričešćuje, postaje plijenom grijeha, osobito nečistoće. Ali i drugo je sigurno, da po čestoj svetoj Pričesti postajemo pobjednici nad đavlom i grijehom i nad svim zlim navikama svojim.

Ti obećaš na svetoj ispovijedi, da ćeš se popraviti. Ti se kaješ i odlučuješ da ne ćeš više griješiti. U tebe je puno dobre volje danas, ali da li ćeš tako ostati sutra i za tjedan dana? Hoćeš, ako na mjesto svoje slabosti i nestalnosti staviš moć i silu Kristovu. Gledaj ga, On je u svetoj Hostiji. On ti je oprostio,

ali On hoće da bude i snagom tvojom. »Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ostaje u meni i ja u njemu.« (Iv. 6, 56.).

U raju zemaljskom raslo je drvo života. Plodovi njegovi obnavljali su sile života i davali besmrtnost. Sveta Pričest jest novo drvo života u Crkvi Kristovoj. Ona nam obnavlja sile duševne i daje sretan život u vječnosti. »Tko jede ovaj Kruh, živjet će uvijeke.« (Iv. 6, 58.) Jedite dakle i blagujte što češće ovaj Kruh života i ostat će vam duša čista i jaka i plemenita i sretna po svu vječnost. Isus, Spasitelj naš silno želi da nas vidi kod svog stola.

Ima jedan dan, koji je ljepši od dana tvoje prve svete Pričesti, a to je dan druge tvoje svete Pričesti. Ima jedan dan ljepši od druge tvoje svete Pričesti, a to je dan treće tvoje svete Pričesti. I tako naprijed. Pokušaj i osjetit ćeš istinitost tih riječi.

Veliki učitelj duhovnog života Pater Viliam Faber ovako piše o svetoj Pričesti: »Kada bi sve što ima ovaj svijet plemenita, lijepa, slatka, junačkog i požrtvovnog sjedinili u jedan veliki sveti i plemeniti čin, pa ga postavili uz onaj čin, koji čovjek izvrši, kada primi svetu Pričest — to bi sva ta lijepa i plemenita djela čitavog svijeta izgledala kao ništa i kao sjena sjene u usporedbi s ovim činom svete Pričesti. Pričest je sjajnija nego ijedno veličanstvo, dublja nego znanost, uzvišenija nego sav kraljevski sjaj. Ako promotrimo točno život jednog sveca, često ostanemo kao zapanjeni na vidik, šta je sve morao pretrpjeti i izvojevati, dok je dopro do visina svetosti. To su bile čitave vojske poteškoća, more napasti, duševna ostavljenost, kušnje, strašne pokore i naporni poslovi, a sve to trajalo je duge i duge godine. Pa ipak jedna samo sveta Pričest ima toliku snagu kao sve te dugotrajne samozataje i mrtvenja. Samo jedna sveta Pričest ima u sebi toliko milosti da bi nas mogla učiniti svecima, samo kad mi ne bi stavljali zapreka. Bogoslovci uče, i s pravom, da se najveći čin poštovanja, koji može stvorenje iskazati svome Stvoritelju na ovoj zemlji, sastoji u tom, da ga kao hranu duše u svetoj Pričesti primi u srce svoje.«

Dolazimo onda i primajmo Boga u srce svoje. Sada smo u pustinji obaviti maglom napasti i grijeha, ali kad sine sunce vječnog života, mi ćemo upoznati, da su upravo one naše česte svete Pričesti bile biseri, kojima se kupuje cijelo nebo.*

N. Buljan D. I.
upravitelj Djev. društava S. I.

* Molim, da se pročita na sastanku djevojačkog društva Srca Isusova i upita članice, koje bi bile voljne, da se svake nedjelje pričešćuju.

Gradnja veličanstvene crkve u Ledincu kod Širokog Brijega

Kamenita Hercegovina dobiva pomalo iz godine u godinu sve drukčiji izgled. Polako, ali sigurno razbija se sivo tvrdo kamenje, kleše se i postavlja svim marom na neoborive temelje crkava i crkvica po novoosnovanim župama, a nije rijetkost, da i starije župe, probuđene životom novih, počinju zalijevati stare krečane i spremati se za pravljenje hramova na čast Bogu i Njegovim svecima.

Osnivanje novih župa u zemlji Hercega Stjepana počelo je uglavnom povišicom svjetovnoga klera. Tako je providnošću Krista Kralja 3. listopada 1930. godine na blagdan sv. Terezije od Djeteta Isusa i na prvi petak prečasni Biskupski ordinarijat u Mostaru izdao dekret, kojim se imenuju za upravitelja nove župe u Ledincu tadanji mladomisnik vlč. Don Anto Čule.

Sam kršćanski puk napravio je župski stan i ostale prostorije s dozvolom Ordinarijata i tražio je svećenika. I svećenik je došao na neobrađenu ledinu, da je ore božanskim spravama i zalijeva znojem i krvlju Isusovom. Za zaštitnika župe izabrana je sv. Terezija od Maloga Isusa, taj mirisni Isusov cvijet najnovijeg vremena.

Naskoro počelo se raditi i na pravljenju nove crkve na čast Svetice od ruže. Počelo se sa temeljima g. 1932. sa velikim oduševljenjem, koje ni danas nije jenjalo. To oduševljenje stvorilo je danas ne crkvicu, nego pravu katedralu, koja se ponosno diže na malom brežuljku Ledinca kao tvrdi španjolski Alkazar, kao da prijeti svim neprijateljima Križa. Dužina je te krasne crkve romansko-gotskog stila 37, a širina 17 m. sa tri lađe od vitkih stupova. Visina tornja na crkvenom ulazu bit će 40 m.

Crkva je sasvim ozidana. Postavljen je i drveni krov, a naskoro će se dizati i crijep, čim se protjera toranj nad visinu crkve. Zatim slijede oluci, kombinirani prozori s vratima i drugo. Pojedini prozori bit će kao darovi sa imenima. Napokon će se raditi na postavljanju velikog oltara i t. d.

A tko je to djelo na slavu Boga i Njegove Svetice izveo? To je učinio dobri kršćanski puk ledinačke župe sa svojim zauzetnim i marljivim župnikom žrtvujući se neprestano, dajući radnu snagu i novčane doprinose. I sa drugih strana stizalo je nešto pripomoći, ali uglavnom to je djelo samih seljaka-zemljoradnika iz župe Ledinca. Svake nedjelje i blagdana njihove žuljave ruke pružaju darove za svoju lijepu crkvu, a njihovo lice opaljeno žarkim zrakama hercegovačkog sunca osjenjeno je veseljem i zadovoljstvom. Kako župnik tako i župljani i sva okolina samo očekuju dan posvete crkve. Tada će prvi put odjeknuti u novom hra-

mu: Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis. To je sve na slavu Božju, a svi oni, koji su za tu slavu radili, postići će sigurno duševni mir, jer su bili dobre volje.

Istina je, da posvetom crkve ne će biti sve završeno. Izrada će crkve trajati, Bog zna, kako dugo, ali ipak glavno je ovo, što se sada radi. Ovaj vanjski plod odjek je duševnog raspoloženja župljana. Župa je kroz ovo nekoliko godina obnovljena. Sveti sakramenti se često primaju, umanjuje se rak-rana hrvatskog roda — nesretna psovka i ostale mane. Pjevačko društvo sv. Terezije pjeva u slavu Boga, a narod čita, što mu poručuju glasnici sv. Terezije, Srca Isusova i sv. Antuna.

Javljajući ovo čitateljima Glasnika Srca Isusova želimo, da dobri čitatelji preporuče Presvetom Srcu župljane Ledinca, da postanu još veći ljubitelji Krista Kralja i sv. Male Terezije i da što prije dokončaju ovaj novi hram radeći sve na veću slavu Božju.

Don Feliks Višnjičanin

„Što je veća nepismenost, to je veća vjera..."

Što je veća nepismenost, to je veće praznovjerje, dočim čista i prava religija raste u istom omjeru, kako raste čista i prava prosvjeta i kultura. Svijetlo se ne boji svijetla i dva izvora svijetla samo se međusobno pojačavaju. Prirodna i vjerska objava imaju isti izvor.

Da je to tako i u praksi i u životu, da taj princip vrijedi i za naše moderno doba, dokazom je činjenica, što i danas vjera *najbolje stoji kod najbolje izobraženih ljudi.* Ako uzmemo u pretres vjeru prvaka znanosti, iznenadit ćemo se, da je ona veća, jača i čišća od vjere jednog čovjeka iz puka.

Kad je 1922. prešao na katoličku vjeru slavni engleski književnik G. K. Chesterton, učinilo je to silan utisak u Engleskoj, iako su tamo naviknuti na to, da svi bolji duhovi prelaze na katolicizam. Ti prelazi dolaze od toga, što veći umovi traže vjeru sa više duhovnog sadržaja i ne zadovoljavaju se sa bilo kakvom vjerom i obredima. Što je veća pismenost i kultura, veća je čežnja za istinom. Odatle izvire vjerski osjećaj velikih ljudi, to je uzrok svim konverzijama.

Senzaciju je pobudilo svojevremeno obraćenje velikog Newmana, pa Jörgensena, pa Gemellia, sve sjajnih zvijezda kulturnog svijeta, ali trebalo bi da učini jak utisak na svijet i duboka vjera onih učenjaka, koji su se rodili kao katolici, pa nisu trebali prelaziti nikuda. *Jedan od najvećih genija svijeta,* o kojem je spomenuti Chesterton smatrao potrebnim izdati posebnu knjigu, jest Toma Akvinski. Obraćenje sv. Pavla i sv. Augustina svratilo je

pozornost svega svijeta, dok mnogi i ne znaju, da je djelo velikog Tome Akvinskog veće od djela Aristotelovog, i da bi prema tome vjera ovog jednog veleuma mogla biti dovoljnim putokazom i dokazom za vjeru svih modernih generacija.

Tako treba da kulturnom svijetu imponira vjera jednog Pasteura i jednog Ampera, koji su uza svu učenost poput najpobožnijih bretonskih seljaka išli u crkvu i molili se.

Nedavno sam u povijesti rimskoj čitao, kako je slavni rimski vojvoda i pobjeditelj Kartažana, Španjolaca, Grka i Azijata Publije Kornelije Scipion, iako su mu bile tek 24 godine, bio veoma učen. Ali za čudo bijaše vojnicima, što često po više sati običavaše boraviti u hramovima. Zato držahu vojnici da stoji u općenju s bogovima i da mu oni pomažu. Taj rimski vojvoda bio je veoma moralan, čist i strog. Nije primao mito. On je uspostavio disciplinu u vojsci, on je zabranjivao zvjerstva, a pred senatom i narodnom skupštinom uvijek zagovarao blaži i čovječniji postupak s neprijateljima. To znači ne samo da su svi bolji duhovi sviju vremena vjerovali, nego da vjera vrši i blagotvoran utjecaj na ljude.

Ako stvar s te strane promatramo, doći ćemo do zaključka, da je vjera potrebnija od same pismenosti. Vjera se ne boji pismenosti, ali *velika pogibao prijeti društvu ljudskom od polovne pismenosti, poluobrazovanosti, od one vanjske kulture, koja misli da asfaltirani trgovi znače već da je narod postigao kulturu.* Ništa opasnije od takog mišljenja. Naše novinstvo bavilo se problemom, zašto su razbojnici u Sjedinjenim Državama svemoćni, pa dolazi do zaključka, da tehnika tu ništa ne pomaže, jer gangsteri raspolažu najmodernijom tehnikom. *Znatan dio američke inteligencije i danas simpatizira sa tim tipovima podzemlja i nekolicina poštenih i energičnih ljudi, koji se bore protiv toga zla, upravo su nemoćni. Moralo bi se izmijeniti mišljenje općinstva, čitav sudski i upravni uređaj, a to je gotovo nemoguće.*

Tu smo dakle. Ne pomaže tu pismenost, ne pomogoše tu sjajni automobili, ni radio stanice, ni moderno oružje, ni prvoklasni laboratoriji protiv bezbrojnih zločinaca, koji tehniku tuku tehnikom. Građani mogu biti najrafinovaniji zločinci u cilindru i rukavicama, ako nemaju straha Božjega, ako ne priznaju višeg auktoriteta nad sobom. U tom smislu bolji je i manje školovan narod, ako je plemenit, pošten i iskreno vjeri odan. Zato Crkva katolička ima pravo, kada ljudima daje najprije duhovnu kulturu, koja ih čini iznutra i potpuno kulturnim ljudima, iz koje vanjska kultura i uglađenost sama po sebi slijedi. Obratni put ne valja, jer pokriva plaštem civilizacije često prave zvijeri.

Da vjera nije protiv kulture, vidimo po tom, što je upravo Crkva osnovala prve škole i univerze. Kad joj to u Evropi danas onemogućuju, ona to vrši u misijama. I ljudima željnim istine otvara Crkva sva vrata naučnog i umjetničkog istraživanja. Rim (Vatikan) je i danas kulturni centar svijeta.

R. Hermon

Iz misijske žetve

Sunja. 4.—11. rujna 1938. — Ova prostrana župa ima preko 6.000 duša, koje su pomiješane sa preko 10.000 inovjeraca. Ona se prostire uz Savu, a siječe ju njena mutna rječica Sunja. Mnogo nadaleko rasijanih sela otešćava rad za duše. I ovuda su nasrtale nekoć turske horde, koje su dočekivale jake graničarske mišice. Crkva je posvećena sv. Mariji Magdaleni. Preč. župnik Josip Orlić mnogo se trudi, da ovu veliku župu podigne na vjersku visinu. Stoga je upriličio i svete Misije, da što više duša okupi oko Isusa. Bili su to dani preporoda za mnoge duše, koje će biti kao sol za svoju okolinu. Mnogi su pak zanemarili ovu veliku milost svetih Misija na svoju veliku štetu. Što ih je priječilo da se ne obrate Bogu, to dragi Bog znade. Sveta bi dužnost bila roditeljima, da svoju mušku mladež i riječju i primjerom privedu k Crkvi.

Na Malu Gospu, pa na koncu Misija bila je lijepa, velika procesija, koju su resili barjaci Kat. Akcije i naši hrvatski barjaci iz različitih sela. Oduševljenje bilo je veliko, narod je rado obnovio svetu vjeru pred Isusom Raspetim. Kat. A. lijepo je sudjelovala u misijama. Napose valja istaknuti marljivu radnicu na vjerskom polju gđicu Grgić, učiteljicu u Letini, koja među ženskom omladinom razvija plodan vjerski apostolat.

Sigurno će naši dobri Sunjani svojim bistrim duhom uvidjeti, da je njihova jedina nada, sreća i spas u dragom Bogu, pa će se odlučiti, da se k Njemu vrate i Njemu služe. »Bogu služiti, to je veličina, a sve drugo varka i taština...!«

Velika Pisanica. 18.—25. rujna 1938. — Na veliku rujansku nedjelju, kad je sunce sjalo kao usred ljeta, počele su u ovoj župi svete Misije. Župa postoji nešto preko 30 godina, a broji sada oko 2500 duša. Crkva je još nova i vrlo ukusno izgrađena. Posvećena je Presv. Srcu Isusovu. Preč. Josip Ročić, odmah iza godinu dana kako je preuzeo brigu za ovu župu, pozvao je misijonare, da se župa duhovno obnovi. U župi su tri narodnosti: Hrvati, Madžari i Nijemci. Svi su dobri gospodari i vrlo marljivi poljodjelci. Kraj im je lijep i vrlo plodan. Narod je ovdje prvi puta doživio misije. Kod otvaranja bila je puna crkva naroda. Propovijedi vrlo rado i pomno slušaju. Osobito su naveče lijepo dolazili. Od starijega svijeta pričestilo se blizu 900 duša. Obavilo se više lijepih procesija, 2 sa svijećama. Osnovano je Djevojačko društvo Srca Isusova i blagoslovljen lijepi misijski Križ. Za Glasnik Srca Isusova javilo se 23 nova pretplatnika. U petak je bilo klanjanje kao naknada Presv. Srcu Isusovu. U nedjelju svečani završetak. Bila je velika procesija, na kojoj je nosio Presveto preč. dekan Milan Horvat iz Bjelovara. Narod bijaše duhovno raspoložen i veseo. Muževi i mladići stupali su kao zid i na koncu oduševljeno obnovili svetu vjeru pred Raspetim Isusom.

T. Jagrić D. I., misijonar

*Sudnji dan**

Kad mi cijelo srce shvati,
Kakvim blatom svijet se blatî,
Cio svijet se srcu gadi,
Cijelo mi se srce jadi.

Kada gledam svijet, gdje pada,
Kako pada iznenada,
Strah od pada duh mi goni,
Duh se pomno svijeta kloni.

Kada zdrav mi um rešèta
Ludu nadu ovog svijeta,
Um od nade k nadi mičem,
Nadu svijeta nadom smičem.

Kad o svjetskoj mislim slavi,
Njena laž se odmah javi,
U srcu mi tada pače
Laž i slava isto znače.

Kad cvijet motrim toga svijeta
I bol, koji cvijetu smeta,
Bol u cvijetu toliki je,
Da u bolu cvijeta nije.

Kad se kratkih dana sjetim,
Prazne, lake sred njih spetim,
Što bi lako, teški nad je,
Što je kratko, dugo sad je.

Kada mi se glavom vrti,
Što će biti iza smrti,
Strah me straha budućega,
Sav u skrbi čekam njega.

Straši dan me teške strave,
Gnjeva dan i grozne jave,
Plača dan i ljute cike,
Kazne dan za prestupnike.

O da, ljuto ja se bojim,
Stat pred oštrim Sucem svojim,
Kad sve tajne bit će znane
I sve zloće pokarane.

Koga, vaj, da strah ne strese,
Kada Sudac pokaže se,
Ispred kojeg oganj liže,
Što stvorenja grješna stiže.

Sudit svim će narodima,
Donijet spas će nevinima,
Šinut kaznom mogućnike
I mekušce razbludnike.

Uživači tada svi će
Ostaviti slatko piće,
U taštine zaljubljeni
Iščeznut će osuđeni.

Kako li će plamenite
Grmnut riječi: »Odlazite!«
Kada s desne postavljeni
Čuju Kralja: »Hajte k meni!«

Jer se bliži dan, što ima
Pokoj dati pravednima,
Ustaviti mučioce,
Krunom krunit stradaoce.

Dan će onaj, dan života,
Neviđenih dan jasnota,
Kraj učinit svakoj noći,
Sama smrt će u smrt poći.

Evo Vladar željkovani
I od svetih izgledani
Mnogo moljen veće hiti,
Spreman dobre izbaviti.

Kako će se radovati,
Kakvu slast će okušati
Svi, što njega ljubili su,
Kad ga spaze tad u visu!

Kako tad će bit u časti
Bijeg od prazne zemske slasti,
Kakve li će pit gorkoće
Ljubitelji te slatkoće!

Blago tada žalosnima,
Isusovim patnicima,
Koje iza stiske vijeka
Vječne slave kruna čeka!

Svakog straha tu će nestat,
Plač i tuga sva će prestat,
Minut starost, minut bijeda,
Nedostatak svaki s reda.

Tu kraljevat mir će vječan
I veselja zanos svečan,
Sve će biti pomlađeno,
Savršeno otkupljeno.

Ne može se zamisliti,
Kako blažen svijet će biti
Tad u raju stanujući
S anđelima kraljujući.

Glas tvoj, Suče pravedniče,
Koga čekam, koga želim,
Koga tražim srcem vrelim,
U to carstvo nek me kliče!

Preveo M. Pavelić D. I

---

* Ova je lijepa popijevka samo dio oveće latinske pjesme iz 12. vijeka. Izvornik mjestimice živo sjeća na glasovitu »U dan onaj, u dan gnjeva«, (Crkveni himni str. 95), pa se to vidi i u prijevodu.

1: Podmladak Dj. Dr. S. I. u Pregradi. — 2: Djevoj. Dr. S. I. u Pregradi. — 3. Diletantska sekcija Dr. S. I. u Čakovcu. — 4: Crkva sv. Male Terezije u Ledincu. — 5: † Ivica Lukšić. — 6: Dj. Dr. S. I. u Lupoglavu. — 7: Križari u Vinagori. — 8: Križarice u Vinagori. — 9: Križarice predstavljaju »Misu Soljačićevu« u Docu kraj Travnika.

Sestra Leopoldina Čović

Vječni zavjeti. Sveta predanost.

»Zaručit ću te sebi zauvijek.« Os. 2, 19.
»Budi volja Tvoja.«

Dok je još bila kandidatkinja, išla je Leopoldina sa č. sestrom učiteljicom novakinja na Veliki petak u zagrebačku isusovačku crkvu presv. Srca Isusova. Putem je, veli, razmišljala, što će tamo moliti: da mnogo t r p i ili da u m r e? »Ali kad sam pomislila na sreću onih, koji mnogo trpe, i na vrijednost trpljenja, zaključila sam u duši, da ja nisam vrijedna, da me Gospodin hrani tim hljebom jakih. Osjećala sam se tako malenom i ništavom, te sam odlučila, da ću moliti Otajstvenog Isusa na dan Njegove smrti, neka mi udijeli milost da budem ž r t v a ž e l j a s v o j i h . . . On je uslišao doslovce moju molbu: odonda me izgara žar želja mojih već skoro šest godina . . .«

Tako je zabilježila kasnije u jednom pismu sestri Alfonzi. Vidjeli smo, koje su to bile osobite njezine želje. Iznad svih je dakako lebdjela ona, koja ju je izgarala već prije te zgode, već od rane mladosti, t. j. da postane redovnicom. Kad joj se ta ispunila, rasle su sve bujnije i druge, osobito one dvije: za smrću i trpljenjem.

Na početku kolovoza 1924. došla je iz bolnice u Vinogradskoj cesti u kuću maticu, da se duhovnim vježbama pripravi napose za v j e č n e z a v j e t e. Dan prije zavjeta preporučila joj se jedna od bližih joj drugarica, č. s. G., da se pomoli za njezine potrebe. Leopoldina joj uzvrati: »Kad budete ležali prostrti na zemlji, kažite Isusu, neka nasiti trpljenjem moju malenu dušu.« Dok je izgovarala obrazac zavjetovanja pred Svetotajstvenim Isusom, kojega će potom primiti u sv. Pričesti, počivala joj je na srcu moltvica sv. Male Terezije, što ju je ova anđeoska svetica sastavila sama sebi za istu zgodu. Njezinim je riječima tražila i Leopoldina: »Daj mi m u č e n i š t v o s r c a i l i t i j e l a.« I Gospodin joj je dao ko i njezinu uzoru prvo.

Tako je duša sestre Leopoldine u bijeloj haljini krsne nevinosti, opasana zlatnim pasovima zavjeta, kojima ne će potamniti sjaj u vjekove, nastavila da još kratko vrijeme iza vječnih zavjeta gori u smrtnom tijelu od plamena svojih želja. Ipak je sve te želje, kako je već spominjano, vazda živo nastojala p o d l a g a t i v o l j i B o ž j o j.

»Gospodine, nauči me t v o r i t i v o l j u T v o j u,« govori sveti Ignacij u pripravnoj molitvi svagdanjega razmišljanja. To je poglavita stvar za svaki razumni stvor: svijesno vršiti volju Božju. Volja Božja — to su ponajprije zapovijedi Božje i crkvene, to su nadahnuća, što ih Bog daje pojedinim dušama, to su za redovničke osobe njihovi sveti zavjeti, pravila i naredbe poglavara. No osim toga isto je volja Božja, da ponizno i dragovoljno

primamo križeve, poniženja, neuspjehe u poslovima i sve vrste kušnje, koje nam on pošalje.

Tko to sve vrši, tko prima sva Božja poslanja nesamo bez mrmljanja, već mirno, tomu je volja u skladu s voljom Božjom, taj postaje ravnodušan za sve ostalo. Istina, još će ga privlačiti stvari, koje mu se mile, i odbijat će ga one, koje su mu mrske, ali on će svojim razumom i voljom prihvaćati samo one od njih — bile mu mile ili mrske — koje mu pomažu služiti Bogu i koliko mu u tom pomažu. Tko ovako podloži volju svoju volji Božjoj, on sve više ljubi križ, sve radosnije podnosi udarce, kojima ga pohodi Bog, sve mirniji je u radosti i boli i dolazi do stanja, koje se zove sveta predanost.

Da je Leopoldina već rano imala to stanje u visokom stupnju, vidi se osobito iz onoga, što je još u prvoj mladosti željela mnogo trpjeti. To je vrhunac predanosti i posve je neobično, da je ona taj veliki dar Božji dobila još gotovo u djetinjstvu. Pogledajmo još časom njezino radosno podlaganje volji Božjoj u različnim prilikama njezina redovničkoga života.

Godinu dana prije smrti, u zadnji četvrtak mjeseca listopada 1925., kadno je bilo u crkvi sestara izloženo preko dana Svetotajstvo, piše Leopoldina sestri Alfonzi: »Danas sam imala sreću... da sam već u 5 sati ujutro bila u crkvi... Po noći nisam mogla spavati, bolilo me je grlo... Tako sam vesela tomu... Kako je dobar naš Gospodin! Jednom te istom strelicom ranjava i tješi, zadaje duši bol i žalost, da ona sretna ima opet što Njemu dati. O kako je slatko Njemu davati bol...

U istom pismu piše i ovo: »Moj prošli život jasan je dokaz, da mi je Gospodin i udijelio ono, što mi je dao željeti. Ja sam evo bolesna već četiri godine, nemam nikakvih vanjskih dužnosti. To više mi raste u srcu želja da udovoljim unutrašnjim zahtjevima Gospodinovim... Vi znate da drugo i ne želim, dolí vršiti volju Gospodinovu... Njemu sam se predala...«

Kad bi nebeski Otac pustio na nju i najveće kušnje, njoj se čini, da bi tek onda bila pravo sretna i vesela. »Tada bi se na mojem licu odrazila sreća duše, koja je postigla ono, za čim teži.«

O svojoj želji za smrću, koje se odrekla, no koja joj se vazda i proti volji vraća, govori ona Gospodinu: »Dosađujem Ti prošnjom kao ona udovica u evanđelju. Uza sve to prepuštam sve Tebi. Čini što hoćeš i kako hoćeš. Ja ne bih ipak htjela umrijeti ni časak prije nego Ti to hoćeš. Pa ako umrem i ovih dana i to onako, kako želim, znam, da to ne će biti stoga, da ispuniš moju volju, nego da izvršiš svoj naum. U tom mislim kao sv. Mala Terezija, da mi Ti, Gospodine, daješ unaprijed željeti ono, što sam hoćeš dati.

Na Tijelovo 1926. piše među ostalim: »O kako je život duše u progonstvu težak! Pun je boli, a k tomu praćen neprestanom, neodoljivom čežnjom za Bogom... Sveznajući je svjedok moga bola i suza, što sam ih prolila pod teretom toga sladogorkog bremena. I opet neka hvala bude Njemu za sve, neka On čini, kako hoće i što hoće. On i lijepo nebo vrijedni su svega...«

Jednom se u to vrijeme moli u crkvi pred slikom sv. Male Terezije. Neka joj sestra reče: »Sv. Mala Terezija će skoro doći po vas.« Ona odvrati: »O draga moja Mala — tako obično zove Sveticu — Ti se tako dugo spremaš po mene. O kako mi je teško čekati! Ali ni ja ne ću da ostavim put potpunoga predanja i odanosti... Neka se na meni ispuni sveta volja Božja.«

U pismu sestri Alfonzi od 26. VI. veseli se Leopoldina, što ipak ovo i ono trpi, i dodaje: »Gospodine, čini, što hoćeš... ja ću primati sve, i slatko i gorko, i dar i uskratu dara. Daj mi još mnogo prilike da trpim, a ja ću Ti biti zahvalna, nada sve bit ću Ti vazda odana.«

U dugotrajnoj bolesti nije mnogo trpjela tjelesno, a opet je bila češće nesposobna za ikakav rad. Premda je više naginjala životu molitvenom nego poslenom, ipak je bila za nju osobita muka da provodi cijele dane bez ikakva upravo posla. U takve je dane napadaju misli: zar joj nitko ne može pomoći? »Ah, dani provođeni u krevetu tako su tužni..! To govori slabost ljudska... ali sretna sam, kad pomislim, da baš ovim tihim, skrovitim životom, kojega žrtve nisu nikomu poznate, mogu bez sumnje razveseliti Srce Božje. O moj nebeski Oče, primi ove dane, što ih Tvoje dijete provodi u suznoj dolini! Oprosti mi moje riječi! Ta, Ti najbolje znaš, da sam u duši posve odana Tebi i da nježnom zahvalnošću ljubim desnicu, koja mi sve to daje.«

Dolazi joj želja, da bi promijenila zrak i tako se možda oporavila za kakav lakši posao, no ne puštaju je. Mole to za nju i druge neke sestre, no ne uspijevaju. Ona izjavljuje na sve samo: »Ja želim, da se na meni vrši potpuno volja Božja, pa ne ću, da se posredovanjem ljudi izbavim iz teškoća, u kojima se nalazim... Isuse, čini sa mnom štogod hoćeš! Dok sam sigurna, da sam pod utjecajem Tvoje svete volje, bit će mi sve moguće...«

Potkraj srpnja 1926. spominje češće svoje duševne patnje. Jednom zgodom reče: »Kad bi me tijelo više mučilo, onda mi duša ne bi toliko osjećala. Ali neka bude, kako hoće nebeski Otac. Mada mi je ovih zadnjih dana skoro uvijek duša puna tuge, to ipak ne žalim toga, pače sam sretna, ali srećom, koja nije osjetna. Gospodine, uči me tvoriti volju Tvoju! Gospodine, vrši na meni volju Svoju! To su moji najmiliji uzdasi...

»Gospodin nije htio prije, da trpim, pa me učinio neosjetljivom za sve... a sad, sad je drukčije. Čini mi se kao da sam u tamnici... i sve mislim, kako bih joj mogla izmaći. Ali ne ću

da išta poduzmem za to. Kao dosad tako i odsad prepuštam sve Promislu svoga nebeskog Oca...

»Bila sam sama sa svojom tugom, ali mi je duša bila puna odanosti Gospodinu i svetoj volji Njegovoj...«

Po nauci svete Terezije Velike vrhunac je sjedinjenja s Bogom, kada duša na sebe potpuno zaboravlja i misli samo na Boga, kad je ravnodušna za sve, što nije Bog, kad ima neizmjernu želju za trpljenjem i za posvećenjem duša, kad više ne mari toliko za unutrašnje utjehe. Imajući to pred očima, mogli bismo reći, da se je sestra Leopoldina barem vrlo približila tomu vrhuncu. *P.*

Ivica Lukšić

učiteljski pripravnik III. tečaja

Bolovao je dugo.... Već u svojoj 16 godini uhvatio je klicu teške bolesti, koja ga je u 19-oj potpuno uništila. Morao je umrijeti u teškim mukama strašne bolesti — tuberkuloze.

Imao je vruću želju da se posveti uzvišenom učiteljskom zvanju. Težio je da jednom kao učitelj u zajednici sa mjesnim župnikom, a uz Božji blagoslov podigne svoje selo do najljepšeg cvata u vjerskom, prosvjetnom i gospodarskom smjeru.

Polazio je upravo III. tečaj učiteljske škole i nakon polugodišta morao je svoj đački život posve napustit.

Učio je dobro i prolazio uvijek s vrlo dobrim uspjehom. Kolegama je bio iskren drug pomažući im u svemu i ne obazirući se na svoje slabo zdravlje. Imao je jedinu 17 - godišnju sestru, koju je mnogo pazio i bio joj brižan čuvar u današnjem pokvarenom društvu, te ju u svemu savjetom pratio i pomagao.

Odano je sarađivao i bio vjeran brat Križara primajući svakog mjeseca svoga Spasitelja, koji ga je jačao i bodrio u kreposti. »Bratovština Počasne Straže« našla je u njemu vjernoga člana, a na »Glasnik Srca Isusova« bio je pretplaćen 10 godina. Od polaska u učiteljsku školu bio je vrijedan član hrvatskog literarnog i tamburaškog društva »Marulić«, u kojem je bio mnogo cijenjen poradi svoje glazbenosti. Glazbu je oduvijek ljubio, svirao je violinu, dok je još polazio dječje zabavište, a ozbiljno je počeo da uči svirati od svoje 7 godine. Da je bio vrlo glazben, dokazom je, što je svirao sve instrumente osim puhalačkih.

U zadnjim danima svojega mučnoga života priznao je majci, kako je svoj nedjeljni sitniš, koji je dobio za svoju razonodu, potajno ulagao u poštansku štedionicu, i dok je druga mladež našla svoju razonodu po plesovima i sportskim klubovima, on bi kod kuće znao satima sjediti kod stola, koji je bio prenatrpan raznim katoličkim časopisima i nabožnim knjigama. Kad bi se konačno digao od stola, uzeo bi svoju violinu i znao još dugo i dugo svirati. Novcem koji sam potajno štedio — govorio bi on — putovat ću u Lurd, dok posvema ozdravim, da se poklonim Majci Božjoj. Tada ću skinuti košulju sa golog tijela i pokloniti je siromaku. Putovat ću preko Padove, da posjetim grob svetoga Antuna.

Jednog dana u svojoj teškoj bolesti, kad je otac sjedio pored njegove postelje, zagrlio je oca i rekao: »Da da... Vi ste se, dragi tata, toliko mučili za mene, a ja ću otići pa vam to ne ću nikada moći vratiti.« Nato ga je otac izljubio tješeći ga, a obojica su još dugo zatim plakala.

U danima, kada je trnula iskra njegova mladog života, udijelio mu je dragi Spasitelj milost da se s njime sjedini i da primi Kruh jakih i sveti Sakramenat umirućih. Dragi Isus mu je poslao anđela u osječkom donjogradskom kapelanu vlč. g. Petru Cigüthu, koji ga je znao često posjetiti zadržavši se vrlo dugo kod bolesnika da mu što bolje prikaže vječni i blaženi život, koji je mnogo vrijedniji od ovoga. Kada su jednom ovako nasamu pričali, rekao je bolesnik videći u svojoj bolesti kao i skorom svršetku volju Božju, kojoj se rado predao: »Za mene ovaj život nikakove vrijednosti više nema.« Uvijek iza razgovora sa vlč. g. kapelanom bio je sretan i zadovoljan, a napose 11. srpnja, kada mu je podijelio i posebni blagoslov Majke Božje. Tom pirilikom, uvjeren da je duševno posve blizu svome Stvoritelju i Njegovoj prečistoj Majci, rekao je: »Kad budem kod Majke Božje, molit ću se za vas,« na što ga njegov brižni duhovni vođa upozorio da moli za sve svoje kolege i poznanike.

Toga dana poslije podne oko 5 sati bolesniku naglo pozli. U teškoj muci izgovarao je riječi: »Sad ću otići.« Gleda svoje mile roditelje i sestru kod kreveta, koji su mu govorili: »Sinko, mi te ne ćemo ostaviti.« — »Ali ja ću vas.« — »Oprostite mi, oprostite mi! Ah, zbogom, zbogom, zbogom!« — bile su oproštajne riječi. Roditelji mu nijesu imali što oprostiti. Sestra je uz očajan poklik: «Ivice! Ivice! Oprosti mi, sve mi oprosti!« dobila znak oproštenja stiskom ruku i klimanjem glave, jer drugo mu nije bilo moguće.

Za samog umiranja i pri zapaljenoj svijeći, koju je sam tražio, mislio je na Onoga, za kim je čeznula njegova plemenita duša, jer je poljubivši raspelo, koje je također sam zatražio, i držeći ga čvrsto u svojim koščatim rukama zavapio: »Bože, oprosti mi!« Da je strašno trpio, dokazom su mu riječi: »Muke! Muke!« i samrtni znoj, koji ga je oblijevao. No i pored toga njegova lijepa duša odrazuje se u blagom smiješku popraćenom kimanjem glave. Kao da vidi otvoreno krasno nebo, govorio je: »Ah da, hoću umrijeti!« Sliku svojih roditelja i sestre kao da hoće ponijeti na drugi svijet, jer ih redom gleda pojedinačno, a zatim svaki puta zatvara svoje umorne oči. Još uz jedan bolan pogled i tihi glas: »Sada ću

umrijeti!« pa poslije: «Ne vidim vas više!« čuli su se teški uzdasi umirućega. Za svoju sestru brine se i u zadnjem času, kada već ne vidi, jer pita, jedva razumljivim glasom: »Gdje je? Gdje je?« Saznavši da mu je sestra uz postelju i da moli krunicu, baca na nju svoj najzadnji bolni pogled da zauvijek zatvori svoje oči.

Tako se završio zemaljski život mladića, kojega su svi voljeli, a dragi Spasitelj najviše. Pošao je na drugi, ljepši svijet, da tamo okruni svoj dobar rad.

A. Glavaš D. I.

PITANJA i ODGOVORI

Da li čovjek griješi, ako se Bogu moli sa šeširom na glavi?

Ne griješimo, ako se zbog pametna razloga Bogu molimo sa šeširom na glavi. Pamtimo ipak onu Duha Svetoga: »Molitva čovjeka, koji se ponizuje, prodire kroz oblake...« (Crkv. 13, 28). Pa i u običnom ljudskom saobraćaju vrijedi pravilo pristojnosti: »Sa šeširom u ruci svakuda dospijevamo.«

Petar Barbarić još nije proglašen od Crkve svetim ni blaženim. Zašto se onda utječu njegovu zagovoru?

Ovdje nam valja sa Crkvom razlikovati javno i privatno štovanje. 1277. kanon Crkvenoga Prava veli: »Slobodno je javno štovati samo one sluge Božje, koji su od Crkve uvršteni među svece ili blaženike.« Ali nije zabranjeno, nego pače »dobro i korisno ponizno zazivati sluge Božje, koji zajedno s Kristom kraljuju.« Makar ih Crkva još nije proglasila blaženima, možemo ipak privatno štovati one ugodnike Božje, koji su u krsnoj nevinosti preminuli ili tako uzorno živjeli te ih s pravom držimo za svece. Takav je bio pokojni Petar Barbarić.

U nekim molitvama za mrtve moli se: »Od vrata paklenih izbavi, Gospodine, duše njihove.« Kad su duše na drugom svijetu, ili su u raju ili u čistilištu ili u paklu. Ako su u paklu, ovaj je zaziv uzaludan. Ako nisu u paklu, i opet je ovaj zaziv uzaludan, jer one ne mogu nikad poći u pakao, već samo iz čistilišta u raj. Zašto dakle zaziv: »Od vrata paklenih?«

Ovdje nam katolički bogoslovi dozivaju u pamet pjesničko-dramatički karakter crkvene liturgije. Crkva si kod ovih molitava živom slikom predstavlja duše vjernih mrtvih u času njihove smrtne muke, kada još nije bilo posebnog suda za njih te se mogu još pripraviti na sud Božji, ali su u velikoj stisci te trebaju naše pomoći, da ne propadnu u vječne muke paklene. Ovaj način molenja koristi živima i mrtvima. Živi će se prožeti svetom ozbiljnošću i spasonosnim strahom, jer im se strogost božanskog suda i kazne grijeha u živim bojama prikazuje, a za vjerne mrtve ova je crkvena molitva moćna olaškica u njihovim mukama. Za one, koji su u paklu, ne vrijedi molitva.

Smije li svećenik služiti sv. Misu, nositi svetu Pričest bolesniku, sprovoditi mrtvaca na groblje bez reverende?

Redovito svećenik u reverendi ima vršiti svete funkcije. Ali nema pravila bez izuzetka, a izuzetak potvrđuje pravilo. Potanje to odrediti, ne spada na »Glasnik Srca Isusova« ni na vjernike, nego na nadležni auktoritet crkveni.

Ako netko po nesreći izgubi nevinost, ali se od srca pokaje i čini pokoru, da li smije stupiti u samostan?

Smije, ako se u pravilima reda ne zahtijeva potpuna nevinost kao bitan uvjet.

Za mrtve u čistilištu pale se svijeće, gori ulje u staklenim čašama. Kako i koliko to koristi našim pokojnicima?

Sumnjača upućujemo na knjigu Makabejaca 2, 12. 43—46: »U one dane vrlo hrabri čovjek Juda sakupi i posla dvanaest tisuća drama u Jeruzalem, da se prinese žrtva za grijehe preminulih, misleći dobro i pobožno o uskrsnuću (jer da se nije ufao, da će uskrsnuti oni, koji bijahu poginuli, bilo bi suvišno i uzaludno moliti za mrtve). Ali je on promišljao, da je prevelika milost spremljena za one, koji su pobožno preminuli. Sveta je dakle i spasonosna misao moliti se za mrtve, da im se grijesi oproste.«

Kako je starozavjetna žrtva i molitva koristila vjernim mrtvima, tako će još većma duhovna žrtva ulja i svijeća uz molitvu u Novom Zavjetu koristiti dušama u čistilištu na temelju utješne nauke vjerske o općinstvu svetih. Koliko će im koristiti, to je ovisno o dobroti Božjoj i o dobroj nakani te nesebičnosti darovatelja.

U talijanskoj knjizi »Petnaest subota« napisano je: »U svetištu Pompejskom sa svakom sv. Misom, koja se odsluži na svakom od sedam oltara, oslobodi se jedna duša iz čistilišta.« Je li to moguće? I da li se na taj način može izbaviti duša, koju tko želi da izbavi, ili se izbavlja duša, kojoj treba samo jedna sveta Misa?

Vjerska je istina da ima čistilište i da se duše ondje zadržane mogu potpomagati zagovorom vjernika, osobito pak prijatnom žrtvom oltara. Što se dalje piše u onoj knjižici »Petnaest subota« o izbavljenju po jedne duše iz čistilišta po svakoj sv. Misi odsluženoj u svetištu Gospe Pompejske, misli se na oprost privilegiranog oltara. Za taj oprost Papa prikazuje Gospodinu Bogu iz riznice crkvene toliko zadovoljština Kristovih i svetaca, koliko treba da se jedna duša oslobodi od svih vremenitih kazni. Ali Bog nije dužan, da sve one zadovoljštine takvoj duši primijeni. Potpuno dakle oslobođenje takve duše iz čistilišta na taj način moguće je pa i vjerojatno, ali nije sigurno, jer je primjena pojedinim dušama ovisna o svetoj volji Božjoj.

Koliko vremena treba moliti jednu oprosnu molitvu, n. pr. »O Gospojo moja«, da se dobije potpuni ili nepotpuni oprost, koliko mjeseci ili tjedana?

Redovito treba izmoliti oprosnu molitvu samo jedamput, da se dobije određeni oprost. No ima i takvih molitava, za koje se svaki dan dobiva nepotpuni oprost; i ako se kroz čitav mjesec mole svaki dan po jedamput, na koncu mjeseca dobiva se jedan potpuni oprost. Takva je n. pr. molitva »O Gospojo moja« pa i »Dušo Kristova«. Dobar je naputak općeniti, što nam ga daje Crkveni Zakonik u 928. kanonu: »Ako nije što napose određeno, potpun se oprost može samo jedamput u danu dobiti, makar se i propisano djelo više puta ovršilo. Nepotpun oprost može se uz ponavljanje onoga djela više puta u danu dobivati, osim ako se protivno izričito spomene.«

Od koje se godine primaju buduće časne sestre u samostan najranije, a do koje godine najkasnije?

To je različito u različitim redovima. Obično se kandidatice ne primaju u novicijat prije navršene 17. niti poslije 25. ili 27. godine.

Zašto je potrebita svagdanja sveta Pričest, kad Isus ostaje u nama poslije svete Pričesti, doklegod smrtno ne sagriješimo?

Crkva nigdje ne govori o prijekoj potrebi svagdanje sv. Pričesti, već naglašuje, kako je svagdanja sv. Pričest veoma mila Isusu, pa ju toplo preporuča svim vjernicima. Ni samim redovničkim osobama nigdje se strogo ne propisuje svagdanja sv. Pričest.

Da li netko može čovjeku ili životinji naškoditi čaranjem? Da li se mogu spasiti osobe, koje se bave čaranjem?

Bez pripuštenja Božjega nitko ne može naškoditi ni čovjeku ni životinji. Bog uvijek štiti svoje. — Osobe, koje se bave čaranjem i gatanjem, puno će se teže spasiti, jer su svojevoljno pošle u zamke vražje.

Gdje bih mogao naći knjigu »Životi svetaca i svetica Božjih«? Obratite se na Upravu »Glasnika Srca Isusova«, Zagreb I/147.

Da li je vrijedna ispovijed bez štole? Zašto su počeli ispovijedati bez štole? Mi smo učili, da bez štole ništa nije sveto.

Za valjanost ispovijedi štola nije potrebna. Neki redovnici, n. pr. Franjevci, imaju povlasticu, da slušaju ispovijedi bez štole. U slučaju potrebe može svaki svećenik u nestašici štole slušati sv. ispovijed bez nje. Inače je štola propisana za ispovijedanje. Krivo ste učili, da »bez štole ništa nije sveto«.

VIJESTI

ČAKOVEC: Naša diletanska sekcija društva Presv. Srca Isusova prvi puta je nastupila na pozornici u dvorani »Katol. Doma«. Davala je: »Sv. Franjo«, »Zao čovjek« i »Tri dana kod sina«. Diletanti teško rade cijeli dan, ali ipak s veseljem i po zlu vremenu dolaze iz daleka sela, da se uče i time dignu naše društvo. Uspjeh bio je lijep. Hvala našem upravitelju vlč. O. Solanu Surini, koji se mnogo trudi i brine za nas. Naš pjevački zbor pjeva kod svake društvene sv. Mise pod vodstvom Vrbanec Josipa.

Hermina Kanić, tajnica.

DUBROVNIK: Davno se nijesmo javile Glasniku. Naše se društvo nazivlje »Kćeri Srca Isusova« te ima slična pravila kao i ostala Djevojačka Društva. U siječnju lanjske godine proslavili smo 25-godišnjicu (1911-1936) osnutka našeg društva, odgođenu radi smrti našeg upravitelja o. V. Michielia. U kratko spominjem: Bilo nas je oko 300 članica kroz to doba: jedne su pobožno preminule, druge se udale ili povratile kući svojoj, neke su postale redovnice. Radi svoje bolesti upravitelj nije nas mogao držati na okupu. Njegov zamjenik o. Srećko Dragičević želio je, da se u prostranoj crkvi sv. Ignacija obavi svečano primanje. Za vrijeme primanja kod velikog oltara isticala se je naša društvena zastava, pod kojom stupamo u svečane procesije. Na oltaru se je nalazio i naš album - imenik, u crvenom baršunu vezan, koji bi napravljen za ovu svečanu prigodu, jer ga dosada nijesmo ni imale. Bila je odabrana nova uprava. Svega nas je ovčas 64 članica. Iza primanja vladalo je veliko oduševljenje. **Glavarica društva.**

LUPOGLAV: Nastojanjem preč. g. dekana i župnika J. Telebara osnovano je i kod nas prošle godine pred Božić Djevojačko društvo Presv. Srca Isusova, te nas je na dan proštenja sv. Nikole 20 primljeno u društvo. Dirljivu propovijed izrekao je tom prigodom vlč. g. Dr. O. Alojzije Pišpek, gvardijan i upravitelj župe u Kloštru Ivaniću. — Svaki mjesec redovito pristupamo sv. ispovijedi i Pričesti, da tako nadoknadimo uvrede, koje se nanose Bož. Srcu Isusovu. **Barica Matujec,** glavarica.

PREGRADA: Evo i mi se, iako nakon dugog vremena, javljamo u našem dragom Glasniku. Naše društvo broji 38 članica, a ima i 40 članica pomlatka, što sve pod vodstvom požrtvovnog kapelana vlč. g. Josipa Rukelja živi u duhu vjere i sve više radi na slavu Božanskog Srca. Članice revno pohađaju svoje sastanke, primaju sv. Pričest i klanjaju se Presv. Sakramentu svake prve nedjelje. Ove godine imale smo primanje novih članica. Primanje je obavio presvij. g. dr. Milan Beluhan. Prije primanja članice su sve zajednički pristupile stolu Gospodnjem, a iza toga nam je Presvijetli izrekao dirljivu propovijed. — Kako je taj dan bio i »Majčin dan«, to je društvo priredilo i lijepu akademiju u počast majkama. — Naše društvo je hodočastilo na Euharistijski kongres u Varaždin i u Mariju Bistricu.

Fišter Cecilija, tajnica.

NOVA BUKOVICA: Naše društvo osnovano je 10. V. 1938. i sada broji 45 članica. Odmah je izabran odbor, za predsjednicu Zlata Takač, za tajnicu Draga Grgurić, za prvu revniteljicu Gal Ana, za drugu revniteljicu Lina Lovrenčić, za blagajnicu Klara Lenđel. — Naše društvo marljivo radi, imamo svake nedjelje redovito sastanak, svakog mjeseca po jedamput odborski sastanak, svake prve nedjelje u mjesecu sve članice idu na sv. Pričest.

Takač Zlata, glavarica.

ZASTRAŽIŠĆE: Blagoslov kipa Srca Isusova. Željno smo očekivali ovaj dan. I duhovno se pripravljali na nj. Zapravo su to bile dvije svečanosti ujedno: blagoslov lijepog novog kipa Srca Isusova i 10-godišnjica Djevojačkog društva. Svečanost je bila 5. VIII. Kip je nabavljen darovima u naravi i novcu siromašnih župljana i mješćana izvan župe, osobito onih iz Amerike.

Na sam dan blagoslova kipa bilo je najprije svečano primanje novih članica. Prisustvovalo je i Djev. društvo, Mali Križari i Križarice iz Poljica sa svojim zastavama u pratnji svog dušobrižnika don Zore Paršića. Poslije primanja mjesni dušobrižnik je u ime društva poklonio lijep dar glavarici društva gđici Marici Dragičević, koja svoju službu obavlja već punih 10 god. sasvim revno i uzorno, pokazujući veliku ljubav prema društvu, kao i prema crkvi. — Vatreni govor o pobožnosti prema presv. Srcu Sina Božjega izrekao je župnik Gdinja vlč. don L. Antičević, čijom je zaslugom i revnošću pred 10 god. uvedena ova lijepa pobožnost u ovoj župi i bilo osnovano Djevojačko društvo. Crkva je bila prepuna naroda. Opće veselje i radost. Razvila se procesija s kipom Presv. Srca, za naše prilike upravo veličanstvena. Poslije blagoslova s Presvetim bile su narodu podijeljene i spomen-sličice. Svečanost se završila navečer vatrometom. **D. I. T.**

IZ SVETIŠTA SRCA ISUSOVA U ZAGREBU

1. **Svete Mise za dobročinitelje.** Na blagdan Svih Svetih sv. Misa u 5 ½ s. na oltaru Presvetog Srca prikazat će se za sve žive dobročinitelje ovoga Svetišta, a na Dušni dan za sve pokojne dobročinitelje.

2. **Popravci Svetišta.** Uz pomoć doprinosa naših cijenjenih dobročinitelja mogli smo nastaviti s popravcima Svetišta. Trebalo je temeljito pregledati i urediti orgulje. Tvrtka Majdak i Lindauer iz Vrapča (kod Zagreba) počela je s radnjama oko popravka orgulja 22. kolovoza, a završila sa kolaudacijom 14. rujna. Ovime Uprava Svetišta zahvaljuje Tvrtki na savjesnom i solidnom radu. — Dalje smo pretresli i popravili stube na ulaznim vratima Svetišta. U dvorištu je uvedena voda na dva mjesta. Predviđene su potrebe vjernika, koji dolaze na proštenje u Zagreb. Utrošeno je oko 31.500 din. za ove popravke.

3. Još nam preostaje velik posao: **Popravak ponutrice Svetišta.** Nacrti se već izrađuju.

Uprava Svetišta zahvaljuje svim dobročiniteljima na njihovim velikodušnim doprinosima i moli ih da i dalje pomažu u obnovi Svetišta. Presveto Srce obilno naplatilo svima!

ZAHVALNICE

Novska. Vozila sam se na kolima. Živinče se poplašilo i ja se u tren oka našla u dubokom potoku. Ljudi su sa stranom dotrčali te me izvadili. Zahvaljujem se Bogu, što se tom zgodom nije dogodilo ništa osobito ni meni ni živinčetu. Više puta osjetila sam u životu, kako me štiti dobra ruka Božja.

K. J.

Banja Luka MB Hvala Presvetom Srcu i zagovoru Petra Barbarića, što sam položio maturu, što mi je tata dobio namještenje i što sam dvaput ozdravio. **Brod n/S** FM Milost po zagovoru P. Barbarića. **Chicago** AK Mno-

ge milosti. **Cirkvena** AC Primljena dobročinstva. — JŠ Ozdravile oči. **Cleveland Ohio** KJ Uslišane prošnje. **Čaglić** KR Nestalo bolesti srca. **Draganec G.** ML Ozdravila od bolesti živčane i srčane. **Davor** TG Sestrična ozdravila od trbušnog tifusa. **Dugo Selo** MB Ispunila se želja. **Đakovo** AT Uslišana molba. **Đurđinci** KŠ Ozdravljenje. **Đurđevac** RT Sretan porod. **Gimino** JS Pomoć kod poroda i zdravlje sinčića. **Hrtkovci** AM Primljene milosti. **Johnstown** FB Milosti. **Kali** LM Ozdravila od teške glavobolje. **Karlovci Srem.** GB Pomoć u potrebama. **Konavli** PP Više puta pomoglo me Presveto Srce. **Koprivnica** BM Pomoć u teškoj bolesti. **Krapinske Toplice** JO Pomoć u teškim neprilikama. **Križovec** FJ Zadobila zdravlje. **Krk** PK Milosti. **Lešava** ML Izbavljena iz velike nesreće. **Lipik** AZ Uslišalo me Božansko Srce. **Luč** AB Zdravlje. **Lužnica** SK Za milost udijeljenu meni i mojim učenicima. **Ljodinjak** MI Ozdravila i ja i djeca moja. **Mačkovac** AKB Ozdravio sinčić Ivan. **Makarska** NS Sretno uspjela operacija muža. **Martinšćica** ML Sreća u obitelji. **Međumurje** ME Mnoge milosti. **Mikanovci St.** MFJ Sin sretno maturu položio, druge milosti. **Novi Vinodol** KS Uslišana molba. **Novska** KJ Ruka me Božja čuva. **Oroslavlje** DJ Milosti. **Osijek** IT Sretan porod moje kćerke. Druge milosti. **Petrovaradin** IT Sretno položena matura. **Popovača** JJ Presveto Srce izbavilo me iz neprilika, žena mi ozdravila, druge milosti. **Prelog** BE Našla izgubljenu stvar. **Preko** MB Milosti. **Prud** BJ Milosti. **Rečica** KK Zdravlje djeteta. **Sarajevo** IS Zdravlje krenulo na bolje. **St. Gradiška** Uslišana molitva. **St. Paul** MAP Milosti. **Strizivojna** MG Milosti. **Subotica** SS Uslišanja. **Sv. Križ Začretje** JP Zdravlje i druge milosti. **Tuhelj** NN Pomoć kod blaga i u obitelji. **Tužno** HJ Milosti. **Veleševac** FČ Pomoć u gospodarstvu. **Vinkovci** MI Zdravlje kćerke Ljubice. **Virovitica** KK Ozdravljenje kćerkino. **Vrbanovec** JLjMK Ozdravio naš otac. **Vrbovac** HNG Uslišane molitve. **Zagreb** BJ Sretan premještaj. — MB Sretno položila ispit. — AA Dobila namještenje. — Ab. Trg. Ak. Pomoć Presvetog Srca u mnogim slučajevima, posebno kod završnog ispita. — KI Pomoć u borbi s neprijateljima. **Žabljak** EP Presveto Srce pomoglo kod diobe.

KNJIGE

KALENDAR SV. ANTE ZA 1938. Cijena d. 10, narudžbe: Franjevački Samostan, Sarajevo. — Kalendar je opsežan, raznolik, zanimljiv. Sadržajem i vanjskom opremom pokazuje stalan napredak. Surađuju odlični pisci. Toplo preporučujemo.

U CARSTVU BEZBOŽNIKA, roman, preveo Slavko Šarić, profesor. Sarajevo 1938. Cijena broš. 12 d., uvez. 24 d. Narudžbe: Akad. Regina Apostolorum, Sarajevo, Korošćeva 15. — Roman govori o boljševičkom životu. Gospodari Rusije dali su narodu mjesto obećanog raja pakao. Preporučujemo.

Dr. A. Živković: OBITELJ U SVIJETLU KRŠĆANSTVA. Predavanje, što ga učeni pisac održao g. 1937. na Socijalnom Tjednu. Preporučujemo.

ZANIMLJIVA KNJIGA DUHOVNIH PJESAMA. — Među svojim redovitim izdanjima za g. 1938. izdala je Matica Hrvatska pod naslovom »Iz duhovne lirike« knjigu pjesama, što ih je iz nekoliko jezika preveo na hrvatski naš bivši urednik o. M. Pavelić D. I.

Po koja lakša između tih pjesama poznata je već čitateljima našega Glasnika i Kalendara. Sve one dižu čitateljevu dušu k Bogu. U nekima se od njih spominje i božansko Srce Isusovo. Tako u pjesmi Talijana Jakopona od Todija govori Isus grješniku: »Gledaj bok mi: radi tebe — Taka rana udari me! — Probost kopljem dadoh sebe, — Nad u srce pogodi me, — Tim zapisah u nj ti ime, — Da ne smetneš s uma mene.« U pjesmi Francuskinje Marceline Desbordes-Valmore govori Isus duši: »Gle mog Srca, uđi, tu je tebi dom!« Francuz Paul Verlaine kajući se govori Isusu: »Zar je to moguće, povrh Tvoga Srca, — Koje posta našim, dobit mjesto s nova, — Na kom otpočinu glava Ivanova?« Isti taj pjesnik moli Blaženu Djevicu: »O daj, da ja ništa više ne bih znati htio, — Do Mudrosti tajinstvenoj skrovit klanjati se, — Ljubit Srce Isusovo u zanosu kod Mise.« I opet gledajući jedno lijepo raspelo pjeva: »U tim grudima bije Srce neizmjerno.« U pjesmi Njemice Mehtilde Magdeburške govori Gospodin duši: »O uroni, mila, žar ljubavi svoje — U Božansko Srce, ljudske grudi moje...« —

Sve su te pjesme, njih blizu 60, spjevane od glasovitih pjesnika i po sudu vrsnih književnika, prevedene su dobro na hrvatski. Kako su večinom oteške, malo bi koristi imali od njih neškolovani čitatelji. Ali će ih s užitkom i velikom duhovnom korišću čitati svi školovaniji, koji ljube pjesmu.

JUBILARNO GODIŠTE JERONIMSKIH IZDANJA:

1 Kalendar DANICA za g. 1929. (Cijena 8 dinara); 2. **»ZVIJEZDE SRCA ISUSOVA«**, pjesničke priče o ugodnicima Božjim od Milana Pavelića; 3. **»JEDNI GRADE DRUGI RAZGRAĐUJU«** knjiga o današnjim velikim državnicima. (Ove tri knjige zajedno stoje 15 dinara); 4. **»ISPOD GARIČKE PLANINE«** pripovjesti iz Moslavine od seljačkoga književnika Mije Stupарića; 5. **»KAKO SE HRANI BILJE«** agrikulturna (ratarska) kemija od dr. M. Mohačeka. (Tih 5 knjiga zajedno stoji 25 dinara); **6. »MAJKA PRIČA«**, pripovjesti iz Bosne od V. Grmovića; 7. **»NAŠA ZEMLJA«** knjiga o postanku zemlje od prof. B. Babića. 8. **»ŽRTVA NOVOG ZAVJETA«**, prvi dio liturgike od Dr. Kukalja i 9. **»GOSPODARSKI ŽIVOT NA SELU«** od dr. M. Ivšića. (Svih 9 knjiga zajedno stoji 50 dinara). Knjižarske cijene jesu po knjizi 10 dinara.

ZA POČETAK ŠKOLSKE GODINE: »MALI RIMOKATOLIČKI KATEKIZAM« po 1 dinar. Duhovne su oblasti to izdanje najtoplije preporučile; a sada je Ministarstvo Prosvjete odobrilo taj jeronimski »Mali rimokatolički katekizam« kao školski udžbenik. **»MALA BIBLIJA«** sa slikama po 3 dinara od Dr. Lacha; **»ŽRTVA SV. MISE«** priručnik za zajedničko moljenje i pjevanje (s notama) od Dr. Kukalja po 1 dinar; te crkvena tekstovna pjesmarica i molitvenik (II izd.) **»ANĐEOSKO CVIJEĆE«** priredio Fr. Perše. Cijena 15 dinara.

SVETO PISMO NOVOGA ZAVJETA (Evanđelja i Djela Apostolska). Prijevod i tumač sveuč. prof. dra F. Zagode. Cijena uvezanom 20 dinara (broшir. 12 dinara).

»BIJEG IZ KOMUNISTIČKOG RAJA«, naslov je drugoga dijela velikoautobiografskog romana »Rusija u konclogoru« od Ivana Solonjevića. Prvi dio obasiže 300 stranica, a drugi 334 stranica. Prijevod je Đure Paše. Izdanje »Knjižnice Dobrih Romana«. Cijena je svakom dijelu napose po Din. 35.—, obim zajedno Din. 60.— (uvez po Din. 10.— više).

Solonjević je nenatkriljiv u crtanju prilika po konclogorima u današnjoj sovjetskoj Rusiji. Sam je on sa svojom obitelji bio također zatvoren, i došao je do uvjerenja da je čitava Rusija pod vladom komunista, žalosna kaznionica. Solonjević je sve ono doživio, što opisuje. Svoje je djelo platio skoro životom. Komunisti su mu u Bugarskoj podmetnuli pakleni stroj, koji mu je ubio ženu i prijatelja, a teško ranio sina.

»ZLATNO KLASJE« prosvjetni list Hrvatskog književnog društva sv. Jeronima, izlazi svaki drugi mjesec s obilnim štivom i slikama, godišnja pretplata 10 din. — »Zlatno klasje«, uređuje Msgr. dr. Ferdo Rožić, u kome naši stručnjaci razrađuju različita važna pitanja iz sviju grana potrebitoga znanja te daju upute i nužne smjernice u pravom hrvatskom i katoličkom duhu.

DAROVI
U MJESECU KOLOVOZU 1938.

Za obnovu Svetišta Srca Isusova u Zagrebu: Bačmer Darinka 20 d; Baričević Marica 5 d; Bilek Marija 40 d; Botta Dr Baldo 50 d; Curić Martin 50 d; † 50 d; Crnek Mato 6 d; Čanić ud. Anka 100 d; Dolenčić Irena 20 d; Eck Ferdinand 30 d; Ferketić Julijana 20 d; Franić Terezija 20 d; Franić Antun Kata 50 d; Galošić Marija 20 d; Hajduković Josip 5 d; Jedrlinić Mare 20 d; Jurić Marko 5 d; Jurković Pero 150 d; Katalinić Matija 1 dol; Knez Ljubica 10 d; Knežić Rozalija 5 d; Kolić Jakob 10 d; Krešić Paulina 75 d; Kriesbacher Anica 10 d; Kušan-Belec Kata 30 d; Lipovac obitelj 50 d; Lukša Antun 50 c; M. P. St. Mikanovci 20 d; Malinarić Mitar 10 d; Malnar Lenka 25 d; Maretić Katica 20 d; Palla Albert 1 dol; P. F. B. Obraž 5 d; Raguz Ivan 4 d; Šlibar Albert 20 d; Šolić Jula 5 d; Šterk Barica 50 d; Štetić Filip 10 d; Težak Marica 50 d; Titel Marija 5 d; Vukanović Anastazija 30 d; Zahradnik Marija 10 d; Lovro Žagar 50 fr; Radnici iz Francuske 20 d; NN 100 d; Obitelj Kralj 200 d; NN 130 d; Bošnjaković Slavica 40 d; SB 10 d; Gregorinčić Zlata 60 d; Rukavina Terezija 60 d; Leopold Terezija 20 d; Straščak Štefa 10 d; FP 20 d; KM 30 d.

Za sv. Mise: Grgo Franjo 30 d; Hosni Josip 15 d; Jager Marin 20 d; Jagoš Kata 50 c; Jerger Kata 2 dol; Klisurić Jela 1 dol; Knez Ljubica 40 d; Kombol John 1 dol; Kovačević Antonija 2.25 d; Kružić Marija 1 dol; Kuštra Zdenka 20 d; Palaich Rozalija 1 dol; Perčan Mary 1 dol; Sudarević ud. Mara 40 d; Tombosko Marija 20 d; Verbos Marija 2 dol; Vujanić Josip 20 d.

U čast Srcu Isusovu: Andler Marija 20 d; Blašković ud. Cecilija 40 d; Čarapina Ljubica 30 d; Domitrek Ana 10 d; Drenjančević Jula 20 d; Drkolić Tomo 10 d; Ferić Maca 5 d; Hosni oJsip 5 d; Hovel Antica 50 d; Marinović Kata 40 d; Mohar Adela 15 d; Rajher Bara 5 d; Rončević Branka 10 d; Skok Marija 30 d; Turkalj Jelena 12 d; Verhas Helena 10 d.

U čast Srcu Isusovu, rođenju Blaž. Djev. Marije, sv. Josipu, sv. Antunu i sv. Tereziji M. I.: Budiselić Marija 15 d; Kršul Anica 50 d; Lovrenčić Ćiril 7 dolara.

Za raširenje Glasnika Srca Isusova: Aniševski Marija 5 d; Birčić Frano 5 d; Cindrić Marija 10 d; Čanić Ana 45 d; Čanić ud. Anka 100 d; Elmić Marija 5 d; Gelemanović Terezija 10 d; Hirš Antonija 5 d; Jelić Slavica 10 d; Kanyovski Ana 5 d; Karlovčan Kata 20 d; Klisurić Jela 1 dol; Kolar Josip 10 d; Kriško obitelj 15 d; Kubaša Marija 10 d; Majnerić Ana 10 d; Nižić Ante 1 dol; NN Zagreb 5 d; PTB Obrež 10 d; Pandar Mary 50 c; Puhhara P. 10 d; Sabbioncello Iv. Niko 10 d; Sestre Milosrdnice, Senj 10 d; Štok ud. Marija 5 d.

Za kruh sv. Antuna: Drkos Mary 1 dol; Lopar Marija 5 d.

Za Vječno Svijetlo, ulje u Svetištu Srca Isusova u Zagrebu: Kozelka Ivo 20 dinara.

Za gradnju Svetišta Srca Isusova u Osijeku: Vidaković Mirko 10 d.

NAŠI POKOJNICI

Katarina ud. Ilijašević, rođ. Bojić, Slav. Požega. **Kandida Grobotek,** Radiboj. **Marija Šušteršić,** Zagreb. **Franjo Belović,** Šafarsko. **Kata ud. Jančiković,** Slav. Brod. **Marija Pavša,** Senj. **Ana Zorec,** Nova Gradiška. **Olga Jurčić,** Travnik. **Marija Korajac,** Koritna. **Doroteja Hristov,** Zagreb.

Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svijetlost vječna svijetlila im. Počivali u miru! Amen.

Urednik: Filip Mašić D. I.
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

